

ZAMAGURSKÉ NOVINY

Regionálny mesačník | 10.december 2012 | Ročník I | Číslo 9 | Reg. č MK SR - EV 4585/12 | ISSN 1338-8061 | Cena: 1€

Darček pre čitateľov

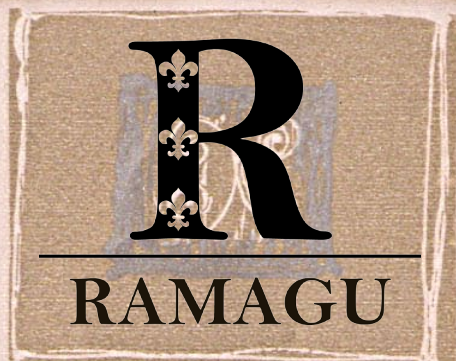
Viac strán
za rovnakú cenu

Prvé zamagurské
vianočné trhy

Dunajec sa splavuje
aj v zime

Zamagurské noviny
Vám aj tentokrát prináša:

Ľudovik Minčík

Tohtoročné Vianoce prežijem
na chate v Zálesí.

Resumé Slovo šéfredaktora

Lukáš Marhefka

Myšlienka Zamagurských novín sa mi zrodila niekedy v decembri roku 2012. Takže dnes tento nápad oslavuje svoj prvý rok. Nápadu sme dali priestor a venovali sme mu naše úsilie a práve držíte v rukách deviate číslo prvého ročníka Zamagurských novín.

Rok 2012 tak pre Divadlo RAMAGU ostane naveky veľmi dôležitým. Od apríla sa nám podarilo nepretržite každý mesiac prinášať čerstvé informácie z regiónu, ktorý ako sa hovorí, je tak trošku Pánu Bohu za chrbtom. Ono sa to len tak hovorí, pretože v tejto rozprávkovej krajinke, kde čas beží o niečo pomalšie, sa naozaj opláti žiť. To hovorí študent, ktorý študuje na západe už piaty rok a Bratislava, či Trnava mu stále neučarovali natolko, aby sa rozhodol napláňovať si tam svoju budúcnosť. Baví ma to tu. Aj vďaka Tebe, milý čitateľ.

Teším sa, že držíš v rukách toto číslo a teším sa, že si bol ochotný podporiť nás počas roka symbolickou sumou, ktorá neustále putuje na účely zveľadovania našej práce. Rok končí a či už účtovne alebo sporadicky, či systematicky sa uzatvára ďalšia etapa života. Tak je to aj v našich malých novinách, ktoré sa snažia učiť a zlepšovať sa. Neskromne si môžem dovoliť povedať, že ak si pred seba postavím všetky čísla Zamagurských novín, od prvého až do posledného, vidím veľký pokrok. Nikdy som novinárčinu nerobil a pár mojich kúskov v minulosti uverejnených v regionálnych novinách zo mňa novinára neurobilo. Ale jednoducho som sa ja, aj moja skvelá partia snažili. A snaha je niekedy skutočne viac ako čokoľvek iné. Je nedeľa večer a povedal som si, že si pozriem všetky noviny, ktoré sme vydali a urobím si resumé a nejakú tu štatistiku. Celkom som sa potešil. Od januára až po toto číslo sme uverejnili viac ako 150 článkov, reportáží a príspevkov, čo je priemerne 16 kúskov na jedno číslo. K tomu sme Vám samozrejme každý mesiac pribalili rozsiahly rozhovor s jednou z osobností Zamaguria. Aby bol obsah pestrý a atraktívny, fotografie jednoducho musia byť. Uverejnili sme ich takmer 170. Nechýbalo nám ani 7 originálnych ilustrácií. Prostredníctvom šiestich ankiet sme sa Vám pokúsili priblížiť názory a odpovede ľudí žijúcich, pochádzajúcich, či pôsobiacich v Zamagurí na rôzne aktuálne otázky a témy. Deväťkrát som sa k Vám prihovoril

vo svojom úvodníku, ktorý si hádam aj niekto prečítal... Naša redakcia je aktívna aj na sociálnej internetovej sieti Facebook, kde máme už viac ako 500 fanúšikov. Keď si prezerám tieto čísla, uvedomujem si, že sme zrejme odvedli dobrú prácu. Nie ideálnu, ale dobrú. Už len preto, že to robíme so snahou a bez zisku. Pamätám si článok prvého čísla, ktorý sa volal 4 EUDIA VERZUS 17 OBCÍ ZAMAGURIA, ktorý napísala moja priateľka Simona, ktorá si ešte v tom čase ani nebola istá, či bude zvládať písať do novín a naplňovať ich obsah svojou iniciatívou. Dnes poznáme jasnú odpoveď – zvládla to! Pamätám si aj Líviu z pred deviatich mesiacov, ktorá nemala skúsenosti s touto prácou, ale mala kopolu nápadov a iniciatív, ktoré postupne sformovala do výborných a zaujímavých článkov. Johnnyho prínosom som si bol zase veľmi istý, pretože je to skúsený fotograf a kreatívny grafik, na ktorého je spoľah. Manažéra, ktorého by ste ťažko hľadali, som našiel vo svojom otcovi, ktorý nám to celé ekonomicky a účtovne vedie. A samozrejme, nemôžem nespomenúť nášho Zdenka, bez ktorého by RAMAGU nikdy nebolo! A ďalej by som mohol menovať celý rad ľudí, vďaka ktorým sa nám niečo fajn podarilo. Svoju prácu a svoje články hodnotiť nebudem, to nechám na Vás. Jedno mi však určite vyšlo. Dal som dokopy tím, na ktorý som veľmi hrdý! A to ešte nevíete, kto mal byť pôvodným šéfredaktorom Zamagurských novín a ako to vlastne celé na začiatku vyzeralo... O tom snáď niekedy nabudúce... Šťastné a veselé a hlavne, nech do Vašich sídc zavíta Ten, Ktorého narodenie oslavujeme! Vidíme sa v Novom roku :-)

Podporili nás!

Zamagurské noviny vychádzali počas roka 2012 aj vďaka svojim predplatiteľom. Jedná sa hlavne o zamagurské obce, firmy a podnikateľov, či rodákov, ktorí od nás mesačne odoberali väčší počet kusov pre svojich zamestnancov, poslancov, priateľov či známych. Zároveň ďakujeme rôznym obchodom, či predajniam, ktoré spolupracovali s distribúciou novín k Vám, našim čitateľom. Aj vďaka nim držíte v rukách tento výtláčok. Zároveň patrí veľká vďaka všetkým čitateľom, ktorí nás podporujú kúpou tohto mesačníka. Sumou 1€ každý

mesiac prispievate ku kvalitnejšiemu kultúrnemu a spoločenskému životu v Zamagurí, o ktorý sa Divadlo RAMAGU usiluje aj prostredníctvom Zamagurských novín.

Predplatelia, ktorí nás podporili:

Firmy a podnikatelia:

- Zastrova a.s. (Sp. Stará Ves)
- Dunajec s. r. o. (Sp. Stará Ves)
- Reštaurácia Nova (Sp. Stará Ves)
- Bc. František Depta (Sp. Belá)
- Luboslav Marhefka (Reľov)

Obce Zamaguria:

- Reľov
- Spišské Hanušovce
- Jezersko
- Spišská Stará Ves
- Zálesie
- Majere
- Červený Kláštor
- Lechnica
- Haligovce
- Veľký Lipník
- Lesnica
- Veľká Franková
- Osturňa
- Malá Franková

Spišské Hanušovce zachvátil nemilosrdný požiar

Spišské Hanušovce, 9. 12. 2012. Keďže k tejto nešťastnej udalosti došlo po termíne našej uzávierky, prinášame Vám len krátku reportáž. Jednalo sa o jeden z najväčších požiarov v Zamagurí za posledné desaťročia, ktorý vypukol v nedeľné dopoludnie. Na mieste zasahovali profesionálni hasiči zo Sp. Starej Vsi, Kežmarku, Starej Lubovne a dobrovoľné hasičské zbory zo Sp. Hanušoviec, Matiašoviec, Sp. Starej Vsi, Veľkej Frankovej, Reľova, Veľkej Lesnej, Podolíncu a Sp. Belej. Situáciu hasičom komplikoval slabý tlak vody v hydrante, a tak v mrazivom počasí čerpali vodu z neďalekej rieky. Niektoré staršie hadice DHZ dokonca v extrémnom počasí praskali, čo im

spôsobilo problémy v transporte vody na miesto zásahu. Takmer tridsiatim mužom sa podarilo oheň dostať pod kontrolu po trojhodinovom boji. Hrozivým plameňom padla za obeť známa reštaurácia v centre obce a blízke hospodárske budovy. Šťastím v nešťastí v tejto kriticknej situácii bolo, že nedošlo k zraneniam a stratám na životoch. Toto nešťastie si bude obec Spišské Hanušovce a jej občania pamätať ešte veľmi dlho a ostáva nám len dúfať, že sa podobná situácia už viac nezopakuje. S našou redakciou sa o tieto informácie podelil člen zamagurského dobrovoľného hasičského zboru a naša redakcia si smerom k dobrovoľným hasičom dovoľuje vyjadriť svoje uznanie a úctu.

(lum)

Kostol Sv. Mikuláša vo Veľkej Frankovej podopiera nový múr

V obci Veľká Franková vyrástol nový, mohutný kostolný múr, ktorý nahradil svojho labilného a rozpadávajúceho sa predchodcu. Po vzájomnej konzultácii Obecného úradu, farskej rady a miestneho farára, vdp. Romana Šemráka, sa rozhodlo pristúpiť k nákladnej prestavbe a už v septembri sa začalo stavať. Realizáciu podporilo urbárske spoločenstvo, farský úrad a v neposlednom rade samozrejme obec Veľká Franková. Tridsaťtisícový projekt bol ukončený v novembri a obci sa tak podarilo zrealizovať opravu polovice celkovej dĺžky tohto opevnenia kostola. Starosta obce, Ondrej Krempaský, verí, že na budúci rok sa podarí tento múr dobudovať kompletne z oboch strán

kostola. Minulý rok prebehlo v kostole sv. Mikuláša reštaurovanie hlavného oltára a umeleckých malieb a fresiek. Starosta Krempaský uvádza aj ďalšie významné práce v obci ako napríklad výstavba asfaltového ihriska pri základnej škole, ku ktorému tento rok pribudlo vďaka rodičom aj nové oplotenie. Do zimy ešte plánujú zapojiť aj osvetlenie tejto plochy. Veľká Franková momentálne očakáva schválenie projektu cyklotrasy Kacwin – Veľká Franková v celkovej dĺžke 420 metrov. V prípade úspechu projektu by sa mala táto rekreačná komunikácia začať realizovať na jar 2013. Do Nového roku Veľkej Frankovej želáme množstvo ďalších dobrých nápadov a úspešných projektov. (lum)

Dunajec sa splavuje aj v zime

Každé ročné obdobie je v Pieninách jedinečné, a preto sa pár nadšencov rozhodlo naplno využiť nádhru prielomu Dunajca a pokochať sa jeho nádhrou aj v zime.

„Už len vyplavený adrenalín zo studenej vody Vám do tela nahrnie toľko endorfínu, že vaše vnemy budú ako na ihličkách a prežijete nádherný pocit z úžasných scenérií, ktoré budete mať možnosť počas plavby vidieť.“ Takto opisuje svoje zážitky zo zimnej plavby Ladislav Hrivko, ktorý je jedným z iniciátorov výročného oficiálneho zimného splavu raftov na rieke Dunajec. Medzi pozvanými sú hostia z celého Slovenska, ktorí absolvujú hromadnú plavbu, ktorej sa zúčastňuje približne 10

člov s maximálne 5-člennou posádkou. O profesionálnu inštruktáž a vybavenie sa stará firma CanoeRaft Dunajec v spolupráci s Penziónom Pltník v Červenom Kláštore. Teplé oblečenie a kvalitná obuv nesmú chýbať a horúci čaj s dochucovadlami podľa svojho gusta je tradičnou výbavou „raftákov“. Voda na Dunajci vďaka výstavbe vodného diela v neďalekom Poľsku nezamrzá, a preto sú podmienky na zimné raftovanie priateľné. Nádhra prírody Pienin v zasnežených zimných mesiacoch ponúka pohľady, na ktoré nezabudnete a ak budete mať šťastie, počas splavu môžete spozorovať lišku, vydru či kačice. Dokonalú atmosféru dotvára hlboké ticho najdlhšieho kaňónu v strednej Európe. (lum)

Aj večernisti nosia zelené stužky

V augustovom vydaní Zamagurských novín sme Vám priniesli informáciu o večernom štúdiu na Gymnázium v Spišskej Starej Vsi. Pomaly, ale isto sa večernistom dvojročná púť za maturitným vysvedčením kráti, a preto sa rozhodli usporiadať si stužkovú slávnosť. Stužkári a stužkárky sa zišli v piatok, 23. novembra 2012 v školskej jedálni v Spišskej Starej Vsi, kde im ich triedna profesorka a zároveň iniciátorka tejto milej udalosti, RnDr. Mária Semančíková, priplala zelené stužky. Nechýbal ani profesorský zbor, ktorý sa spolu so študentmi zabával do ranných hodín. O tom, ako táto netradičná stužková slávnosť prebiehala, nám porozprávala RnDr. Mária Semančíková

Milou povinnosťou triedneho učiteľa v maturitnom ročníku je pripnutie maturitnej stužky svojim zverencom. Keďže i moji „večernisti“ sú tento školský rok maturantmi, chcela som im aj ja odovzdať túto symbolickú stužku nádeje. Forma ich štúdia je síce iná, ale ich maturitná skúška sa od maturity denných študentov v podstate líšiť nebude. Jeden rozdiel tam ale predsa len je - aby mohli prísť k maturitným stolom, musia si najprv u zamestnávateľov vybaviť pár dní dovolenky.

V myšlienkach niektorých sa možno objavili pochybnosti o tom, či aj oni majú mať „stužkovú“. Som rada, že

sa nakoniec nechali presvedčiť a deň 23. november 2012 sa nám všetkým - večernistom i kolegom z gymnázia navždy vryje do pamäti.

Oficiálna časť začala o 18.00 v jedálni ZŠ. Nechýbal príhovor študentky, pani riaditeľky i triednej učiteľky. Zaznela študentská hymna *Gaudeamus igitur*... Popri odovzdaní zelenej stužky študenti zapálili sviečku. V závere nechýbalo ani rozbitie džbánů a každý si vzal črepinu pre šťastie. Po slávnostnom prípitku pána zástupcu nasledovala zábava až do ranných hodín. Prekvapením bola častuška pani Babíkovej, ktorá svojím povestným básnením všetkých

rozosmiala :-).

Ďakujem za prípravu tohto krásneho večera a držím palce pri maturitnej skúške.

To, že táto nezvyčajná stužková slávnosť dopadla vo všetkých smeroch excelentne, nám potvrdili aj samotní študenti. V ich slovách bolo cítiť nadšenie a eufóriu, čo nepochybne svedčí o tom, že ich kolektív je veľmi pevný a bude sa im ľahšie kráčať k maturitnému stolu. Tak našim stužkárom v mene redakcie Zamagurských novín prajem len to najlepšie a nech sa im ten boj podarí úspešne dobojovať.

(sib)

Malá, ale nie najmenšia: Havka

Zamagurským fenoménom v počte obyvateľov je jednoznačne obec Havka, ktorú môžeme pokojne označiť za najmenšiu v Kežmarskom okrese. Na Slovensku patrí tejto dedinke 23. miesto v merítke najmenších obcí. Havka má podľa posledného sčítania 44 obyvateľov (Štatistický úrad Slovenskej republiky, informácia ku 31.12.2012). Dedinka uprostred zamagurských lesov teda nie je ani z ďaleka najmenšou obcou

v tomto štáte. Prešovský kraj je plný ešte menších dediniek a rekordérom je okres Svidník, v ktorom nájdeme viac ako desiatku obcí menších ako je naša Havka. Najmenšími obcami Slovenska sú Príkra (8 obyvateľov), Havranec (14 obyvateľov), Šarbov (14 obyvateľov), všetky z okresu Svidník. Zaujímavosťou je, že obec Príkra mala údajne v roku 1998 len 5 obyvateľov. Naša Havka tak patrí síce medzi tie najmenšie obce,

no v jej chotári, ktorý sa rozprestiera na približne 600 hektároch, vyrastajú postupne nové chaty, ktoré svojim majiteľom sľubujú oddych v nádhernej prírode. Prvá písomná zmienka o tejto obci je zo 14. storočia a obec sa nachádza v nadmorskej výške 627 metrov. Podľa údajov z minulého roku bol pomer obyvateľov 1:1, 44 obyvateľov sa tak delilo na 22 mužov a 22 žien.

(lum)

21. 12. 2012 – Vraj koniec sveta

Na tému konca sveta s dp. kaplánom farnosti Spišská Stará Ves Pavlom Krokusom.

Zaiste každú vekovú kategóriu zastihla správa o konci sveta, ktorý má nastať 21.12.2012, vraj podľa mayského kalendára...Je pravdou, že všetko na svete má svoj začiatok aj koniec.

Tak ako sa píše aj na prvých stránkach Svätého písma v knihe Genezis: „Na počiatku stvoril Boh nebo a zem.“

Evanjelista Lukáš nám podáva správu o tom, k čomu nás Ježiš pripravuje: „Bďte celý čas a modlite sa, aby ste mohli uniknúť všetkému tomu, čo má prísť a postaviť sa pred Syna človeka.“ (Lk 21,36) Ježiš nás vyzýva k bdelosti a k modlitbe. Čo znamená bdieť? Hovorí sa, že kto čaká, má nádej. Lenže musíme vedieť, do čoho máme vkladať nádej. Kto vkladá nádej do malých vecí, do vecí pomimutelných, ten býva častokrát veľmi sklamaný. Všetci to dobre vieme. Kto však skladá nádej v Ježiša Krista, ktorý dáva existenciu a život všetkému, ten sa rozhodol správne. Nádej v pomimutelné veci prináša veľa slz, bolesti, beznádeje a zúfalstva. Nádej na príchod Krista prináša úľavu, pokoj, pohodu a šťastie. Jedno latinské príslovie hovorí: “Mors certa, hora incerta.” - „Smrť je istá, ale hodina smrti nieistá.“ Každý kresťan má preto s nádejou očakávať koniec svojej existencie tu na zemi, aby mohol žiť večne...ved' tým, čo veria v teba Bože život sa neodníma iba mení... Pán Ježiš, keď vystupoval do neba, povedal svojim

Diamantová

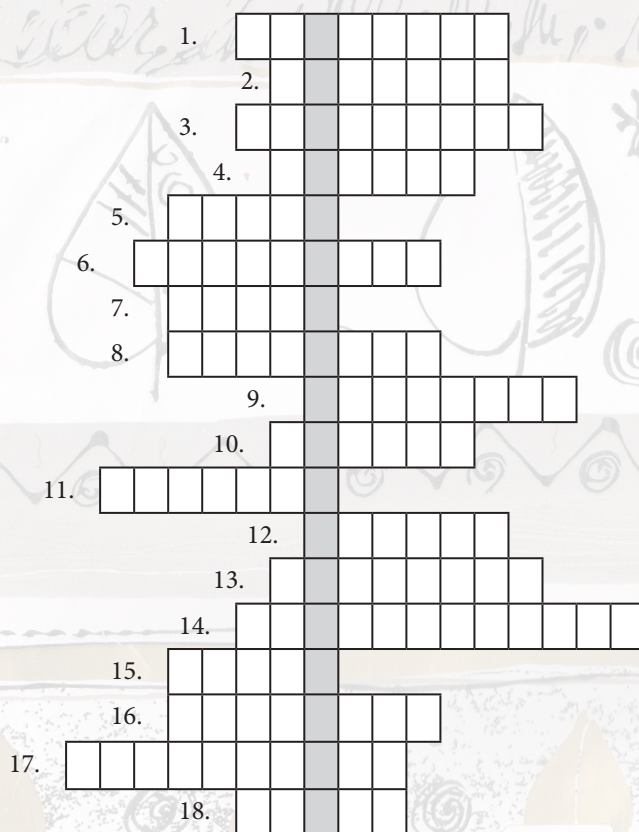
23. novembra 2012 si manželia Elena a Ján Gemzovci zo Spišských Hanušoviec pripomenuli 60 rokov spoločného života. Podľa slov starostu Jozefa Dudžáka si ani kronika obce Hanušovce podobné výročie nepamätá. Aj my srdečne blahoželáme!

učeníkom, že nám ide pripraviť miesto, potom príde a vezme nás k sebe...

Druhý Kristov príchod nazývaný Parúziou bude posledným súdom, tak ako nám to opisuje evanjelista Matúš (25,31). Pre nás kresťanov musí platiť Pánovo slovo, keď hovorí, že o tom dni a o tej hodine nevie nik, ani nebeskí anjeli, ani Syn, iba Otec (Mt 24,36). Žiť verne svoj každodenný život v osobnom vzťahu s Kristom je tou najlepšou prípravou na všetko, čo nás v živote môže „čakať“!!!

Vianočná tajnička.

Od Lucie do Vianoc (dokončenie v tajničke)!

1. Farnosť v našom krajskom meste. Farnosť sv.
2. Ako sa volá mesto, z ktorého pochádzal sv. Jozef?
3. Vianoce v pravoslávnej cirkvi. Christovo.
4. Ako sa nazýva pôstne obdobie pred Vianocami?
5. Ktorá božská osoba je Ježiš Kristus?
6. Autor známej slovenskej piesne Vianoce, Vianoce.
7. Rastlina charakteristická pre Vianoce. biele.
8. Ako sa nazýva jeden z troch kráľov?
9. Sviatok, ktorým si pripomíname betlehenské deti.
10. Betlehem je mesto (koho?)
11. Ako sa volal kráľ, ktorý chcel usmrti Ježiša?
12. Aký iný názov má Štedrý večer?
13. Druh vianočného zvončeka.
14. Bytosť, ktorá Márii zvestovala narodenie Ježiša.
15. Ježiš dostal od troch kráľov zlato, kadidlo a
16. Symbolom Vianoc je vianočný
17. Herečka z rozprávky Popoluška. Libuše
18. Bosorka, ktorá oslavuje meniny 13. decembra.

Čaplovič chce šetriť na voľnočasových aktivitách detí

Ako to postihne Zamagurie?

Vláda sa na jeseň tohto roku intenzívne venovala rekonštrukcii nariadenia 668/2004, ktoré okrem iného rieši aj financovanie škôl a školských zariadení. Rekonštrukcia, ktorá by mala sekať štátne dlhy, už od januára budúceho roka bude (nielen) pre naše školské zariadenia otázkou prežitia.

Vláda jednej strany sa rozhodla výrazne šetriť týmto rozhodnutím aj na voľnočasových aktivitách slovenských detí. Mnohé centrá voľného času sú na pokraji zániku. Príčinou je zníženie prílevu financií takmer o dve tretiny a peniaze poputujú priamo obciam pripočítané k balíku podielových daní. Môže sa tak stať, že peniaze určené pre efektívne trávenie voľného času detí v obci od 5 do 14 rokov môžu skončiť napríklad v novej fasáde obecného úradu, či v nákladoch na verejné osvetlenie... Ako to dopadne v prípade jediného Centra voľného času v Zamagurí, sme sa opýtali priamo primátora mesta Spišská Stará Ves, Ing. Jozefa Harabina.

„Je potrebné si uvedomiť, že cez naše CVČ v Spišskej Starej Vsi sme zabezpečovali mimoškolskú činnosť pre 15 obcí Zamaguria, či už v Kežmarskom, či Starolubovnianskom okrese, čo zahŕňa 830 žiakov v našom meste a na dvoch detašovaných pracoviskách v Spišských Hanušovciach a v obci Haligovce dokopy. Zabezpečovali sme materiálne a osobné náklady pre

všetky záujmové krúžky, ktorých bolo všetkých spolu takmer 70. Fungovalo to niekoľko rokov bez problémov a zo strany detí, pedagógov alebo rodičov sme nezaznamenali žiadne sťažnosti. Tento systém mal svoju úroveň a bol prospešný pre všetky zúčastnené strany. Peniaze na túto činnosť poberalo mesto, ktoré v rámci rozpočtových pravidiel zabezpečovalo správny chod Centra voľného času Štastenka Spišská Stará Ves. Skrátka, koeficient (3,2), ktorý bol nastavený, zabezpečoval činnosť CVČ na veľmi slušnej úrovni. Nový systém zasadil zmenu. CVČ nebude financované na základe prihlásených či evidovaných žiakov, ale na základe počtu detí v istej vekovej kategórii (5-14) s trvalým bydliskom v danej obci. Stalo sa to, že financie sú novým koeficientom (1,1) výrazne zredukované, takmer na jednu tretinu pôvodných prostriedkov. Mesto si preto nemôže ďalej dovoliť zabezpečovať ako zriaďovateľ prevádzku CVČ v takom rozsahu ako v minulých rokoch.

V prípade týchto zmien som mal stretnutie so všetkými starostami, ktorí boli informovaní o zmenách a o možnom postupe od 1. 1. 2013. Keďže sa však predpokladala vyššia suma na dieťa (5-14 rokov), uvažovali sme pokračovať v tejto činnosti s tým, že obce by finančné prostriedky, ktoré dostanú na svoj účet, zmluvne previedli na zriaďovateľa CVČ, mesto Sp. St. Ves a

celá činnosť by existovala ako doposiaľ. Keďže je však koeficient a následne suma pripadajúca na jedného žiaka naozaj veľmi nízka, od tohto zámeru sa v tejto situácii momentálne upustilo. Centrum voľného času v Sp. St. Vsi ako organizačná zložka Spojenej školy bude i naďalej vykonávať svoju činnosť, ktorá však žiaľ bude zredukovaná len na žiakov, ktorí navštevujú Základnú školu v Spišskej Starej Vsi.

Potešujúce v tejto situácii je aspoň to, že bez ohľadu na to, či žiak má trvalý pobyt v našom meste alebo inde, bude mu zabezpečená krúžková činnosť bez podmienky, aby vôbec na neho obec jeho trvalého bydliska musela prispievať mestu peniazmi na jeho záujmovú činnosť, samozrejme ako som už uviedol, v prípade, že bude žiakom našej ZŠ. Krúžkovú činnosť budú zabezpečovať pedagogickí pracovníci Spojenej školy Sp. St. Ves. Celá situácia si bude vyžadovať skromnejšie podmienky z hľadiska financovania týchto činností, pretože finančný prepad je vyčíslený v niekoľkých desiatkoch tisícoch eur. Bude to mať žiaľ vplyv aj na znižovanie stavov pracovníkov v Centre voľného času. CVČ Spišská Stará Ves tak upustí aj od svojich aktivít v Haligovciach a Spišských Hanušovciach, pretože v súčasnom stave to už nie je možné. Môžeme však zaručiť, že suma, ktorú mesto obdrží na zabezpečovanie voľnočasových aktivít detí poputuje v plnej výške na svoj účel.“

(lum)

**PREDPLATNÉ ZAMAGURSKÝCH NOVÍN
NA ROK 2013**

**MÁTE ZÁUJEM O PREDPLATNÉ
ZAMAGURSKÝCH NOVÍN
NA CELÝ KALENDARNÝ ROK 2013?**

**BÝVATE MIMO ZAMAGURIA A CHCETE NAŠE
REGIONÁLNE NOVINY ODOBERAŤ?**

STAŇTE SA NAŠIM PREDPLATITEĽOM!

**KONTAKTUJTE NÁS NAJNESKÔR DO 5.1.2013
A SPOLOČNE SA DOHODNEME NA VHODNEJ
FORME DISTRIBUCIE A NA PODMIENKACH.**

Samospráva

Zákon o obecnom zriadení

Slovenská národná rada sa dňa 6.9.1990 uzniesla na zákone o obecnom zriadení, ktorý bol v pôvodnom znení uverejnený v Zbierke zákonov č. 60/1990 na strane 1293 a ďalších. Od toho času bol tento základný zákon pre obce a mestá Slovenskej republiky novelizovaný celkom 37-krát, čo je dostatočným dôvodom na to, aby som Vám milí čitatelia v nasledujúcich číslach Zamagurských novín priblížil aktuálne znenie tohto zákona.

V tomto vydaní nášho mesačníka sa budeme venovať územiu obce, zlučovaniu a rozdeleniu obce, označovaniu ulíc a iných verejných priestranstiev a číslovaniu stavieb.

§ 2

Územie obce

(1) Územie obce je územný celok, ktorý tvorí jedno katastrálne územie alebo viac katastrálnych území.

(2) Územie obce sa môže členiť na časti obce. Časť obce má vlastný názov; časť obce nemusí mať vlastné katastrálne územie.

(3) Obec zriaďuje, zrušuje, rozdeľuje alebo obce zlučuje vláda nariadením. Rozhodnúť o tom možno iba so súhlasom obce a na základe stanoviska obvodného úradu v sídle kraja, v ktorého územnom obvode sa obec nachádza.

(4) O inej zmene územia obce ako v odseku 3 rozhoduje so súhlasom obce obvodný úrad v sídle kraja, ak osobitný zákon neustanovuje inak.

§ 2a

Zlučovanie a rozdelenie obce

(1) Dve obce alebo viac obcí sa môžu zlúčiť do jednej obce; obec sa môže rozdeliť na dve obce alebo viac obcí. Zlúčením obcí zanikajú zlučované obce a vzniká nová obec; rozdelením obce zaniká rozdeľovaná obec a vznikajú nové obce. Zlúčiť obce alebo rozdeliť obec možno len s účinnosťou ku dňu konania všeobecných volieb do orgánov samosprávy obcí.

(2) Súčasťou návrhu na zlúčenie obcí je dohoda o zlúčení obcí a údaje o výsledkoch miestneho referenda zlučovaných obcí. Dohoda o zlúčení obcí obsahuje najmä

- názvy obcí, ktoré dohodu uzatvárajú,
- dátum, ku ktorému sa obce majú zlúčiť,
- názov novej obce a sídlo jej orgánov,
- označenie katastrálnych území novej obce,
- určenie majetku novej obce vrátane finančných prostriedkov, pohľadávok a záväzkov, ako aj označenie právnických osôb novej obce,
- zoznam všeobecne záväzných nariadení (ďalej len "nariadenie") vydaných zlučovanými obcami,
- podpisy starostov zlučovaných obcí s uvedením ich mena, priezviska a funkcie.

(3) Nová obec, ktorá vznikla zlúčením obcí, je právnym nástupcom každej z nich.

(4) Nová obec zasiela kópiu dohody o zlúčení samosprávnemu kraju, na ktorého území sa táto obec nachádza, Štatistickému

úradu Slovenskej republiky, obvodnému úradu a daňovému úradu.

(5) Obec sa môže rozdeliť, ak nové obce budú mať katastrálne územie alebo súbor katastrálnych území tvoriaci súvislý územný celok, najmenej 3 000 obyvateľov, ak urbanisticky nesplynuli s ostatnými časťami obce. Obec nemožno rozdeliť, ak do rozvoja odčleňovanej časti obce boli vložené investície, od ktorých je závislá celá obec.

(6) Dohodu o rozdelení obce a ďalšie dokumenty podpisuje starosta obce a splnomocnenec petičného výboru alebo osoba určená v petícii. Na rozdelenie obce sa primerane vzťahujú odseky 2 až 4.

§ 2b

Označovanie ulíc a iných verejných priestranstiev

(1) Obec určuje a mení nariadením názvy ulíc a iných verejných priestranstiev.

(2) V obci, v ktorej je viac ulíc alebo iných verejných priestranstiev, má každá ulica alebo iné verejné priestranstvo svoj názov.

(3) Názvy ulíc a iných verejných priestranstiev sa určujú s prihliadnutím na históriu obce, na významné nežijúce osobnosti, na veci a pod. Nepripustné sú názvy po žijúcich osobách, názvy dlhé, duplicitné, urážajúce mravnosť, náboženské alebo národnostné cítenie, jazykovo nesprávne a názvy nepriliehavé vzhľadom na históriu obce.

(4) Označenie ulíc a iných verejných priestranstiev v jazyku národnostnej menšiny upravuje osobitný zákon.

(5) Označovanie ulíc a iných verejných priestranstiev názvami zabezpečuje obec na vlastné náklady.

§ 2c

Číslovanie stavieb

(1) Obec určuje stavbám súpisné číslo a orientačné číslo, vedie evidenciu súpisných čísiel a evidenciu orientačných čísiel a udržiava ju v súlade so skutočným stavom.

(2) Na označovanie stavieb súpisnými číslami obstaráva obec na vlastné náklady tabuľky rovnakého vzoru. Obec môže rozhodnúť o označovaní stavieb orientačnými číslami na tabuľkách rovnakého vzoru.

(3) Na účely prevodu vlastníctva k stavbe a poistenia stavby môže obec určiť stavebníkovi súpisné číslo a orientačné číslo aj bez kolaudačného rozhodnutia.

§ 2d

Odo dňa vyhlásenia referenda, volieb do Národnej rady Slovenskej republiky, volieb prezidenta Slovenskej republiky alebo ľudového hlasovania o jeho odvolaní, volieb do Európskeho parlamentu, volieb do orgánov územnej samosprávy, miestneho referenda alebo sčítania obyvateľov, domov a bytov nemožno až do ich vykonania rozhodnúť o územnej zmene, určiť alebo zmeniť názov obce alebo jej časti, určiť názov ulice alebo iného verejného priestranstva ani rozhodnúť o zmene číslovania stavieb.

(mam)

Zamagurie, láska moja.

Na slovičko s básnikom, rodákom z Jezerska, pánom Milanom Budzákom.

S pánom Budzákom sme sa stretli na jeho chate v Jezersku. Aj keď dnes už v tejto obci oficiálne nebýva, pravidelne sa tu vracia. Narodil sa v roku 1944 v Jezersku, ako najstarší zo siedmich detí. Po skončení učňovskej a strednej školy pracoval vo vedení Jednoty – SD Poprad. Nasledovalo štúdium na Vysokej ekonomickej škole v Bratislave, ktoré si doplnil postgraduálnym štúdiom. Dlhšiu dobu zastával funkciu riaditeľa š.p. Zelenina, neskôr Tatrafrukt, a. s. Poprad. Od roku 2008 pôsobil vo svojej rodnej obci ako starosta. Pred pár rokmi mu učarovala poézia a po dielach Srdce gorala, monografií Jezersko, Dedinka v údolí jazera, Pohladenie mu v týchto dňoch vychádza už štvrtá kniha, venovaná Zamaguriu.

Aké boli Vaše prvé kroky k poézii? Ako ste začali ?

Ja som nikdy nemal mimoriadny vzťah k poézii, mal som ju rád, ale nie že by som niekedy sám písal. Dokonca som aj v škole mal problém so slohovými prácami. Po skončení vysokej školy, keď som sa stal riaditeľom závodu, neskôr podniku, nemal som žiadne problémy priamo diktovať rôzne listy a správy, ale o básňach, či veršovankách som ani nesníval. Mojim obľúbeným básnikom bol Milan Rúfus. Keď som ako 64 ročný, sedel pri televízii a v správach odznela informácia, že Milan Rúfus zomrel,

veľmi sa ma to dotklo a po líčach mi začali stekať slzy. Manželka nechápavo pozerala, čo sa deje. Táto udalosť ma doviedla k tomu, že som sa posadil ešte v ten, pre mňa smutný večer k počítaču a začal písať.

Kým vznikne báseň, predchádza tomu iste nejaký proces. Ako je to u Vás?

Na začiatku každej dediny stojí kríž. Vtedy, keď zomrel Milan Rúfus napísal som báseň Tam pri ceste stojí kríž. S tými pár jednoduchými slovami som sa potrápil niekoľko hodín. Dnes vôbec neuvažujem o tom, že niečo napíšem. Obyčajne ráno okolo 4.00 hod. v polospánku dostanem nápad. Aj keď sa mi chce spať, myšlienka má donúti vstať z postele, posadiť sa k počítaču a myšlienku si poznamenať. Ráno vstanem a svoj polosen napíšem vo forme básne. Báseň uloží do počítača a niekoľkokrát sa k nej vrátim a upravím. Nie som najmladší, ale teší ma to a nenormálne baví. Je to pre mňa droga. Manželka mi ráno hovorí, čo si spadol na hlavu? Ona raňajkuje a ja jej čítam novú báseň.

O čom sú Vaše básne, resp. posledná zbierka?

Podľa môjho odhadu, možno len 20 percent ľudí má poéziu naozaj rado, preto som sa rozhodol poslednú zbierku trochu oživiť, aby si každý čitateľ našiel niečo pre seba. Vložil som do nej okrem poézie aj niekoľko príhod zo života, vtipov a ľudových piesní. Básne sa snažím písať úplne zrozumiteľne, tak ako ich písal majster slova a znalec ľudských duší, Milan Rúfus, samozrejme ja sa s ním nemôžem porovnávať. Som veriaci a moja poézia je založená na láske k Bohu, človeku a prírode.

Ako reaguje verejnosť na Vašu tvorbu?

Doposiaľ kladne, mal som niekoľko návštev ľudí z iných regiónov Slovenska, ktorí sa zaujímali o moje vydania zbierok. Môj mobil je často v pohybe. Postretla ma milá pozornosť, keď si jednu moju zbierku prečítal aj spišský diecézny

biskup Štefan Sečka a po jej prečítaní mi poslal list, v ktorom mi udelil osobitné biskupské požehnanie.

Kedy sa môžeme tešiť na Vaše ďalšie dielo a s kým na ňom spolupracujete?

Novú zbierku tlačí Vydavateľstvo a tlačiareň Spolok Slovákov v Poľsku, takže spolupracujem s jej generálnym tajomníkom, pánom Molitorisom a jeho manželkou Milicou Majerikovou – Molitoris. Predpokladáme, že kniha bude vydaná do polovice mesiaca decembra. Slávnostne ju chceme predstaviť a uviesť do života v centre Zamaguria v Sp.St.Vsi,dňa 14.decembra 2012, za prítomnosti pána Molitoris, jeho manželky a ďalších osobností verejného a kultúrneho života.

... Rodnému kraju ...

Malý kúsok sveta zdedil som.
Nie sám, veľa nás bolo.
Veľa tých, čo svoj sen snívali
a nás terajších k pokore vzývali.

Malý kúsok svet? Nie.
To je svetadiel:
lesy, lúky pastviny na kopcoch,
kde cengot zvoncov počuť.
A rodná dedinka, v údolí učupená,
kde malá riečka
rytmus života
nám udáva.

Tu sme zo zeme povstali
a prvé výkriky do vesmíru
o našom bytí vyslali.
Prvé kroky,
prvý pád do blata
- to bol štart do života.
Prvé lásky aj sklamania,
radosť bola súčasť života.

Rodná dedinka v spomienkach
navždy v srdci ostáva.
Ženie nás vpred
cez rôzne životné úskalia.
Malý kúsok sveta?
Nie.
To je svetadiel.

Vianočné zvyky v Zamagurí

Na ščenšče, na zdravie, na to Bože narodeže

Vianoce sú sviatky radosti a pokoja. Zasadneme k slávnostnému štedrovečernému stolu a vychutnávame si vianočnú atmosféru v kruhu svojich najbližších. Ale aké by to boli sviatky bez zvykov a vinšovania. Aj dnes si v domácnostiach udržiavame rôzne zvyky, ktoré nás naučili naši starí a prastarí rodičia. Ako teda naši predkovia prežívali Vianoce? To sa dozvieme v nasledujúcom prispevku.

Zamagurčania vykonávali rôzne zvyky s vierou, že im to zabezpečí úspech a hojnosť v hospodárstve v nasledujúcom roku. Taktiež prevládalo veštenie, ktoré malo odhaliť skutočnosti budúceho roka. Tieto veštby predpovedali život alebo smrť, veľmi obľúbené boli veštby predpovedajúce vydaj mladého dievčaťa. Vo Veľkom Lipníku sa mala dievka vydať, keď našla v slifčanke párný počet kôstok. Dievky z Veľkej Frankovej sledovali zapichnutý prút pod oknom. Na ktorú stranu padal tieň, v tú stranu sa mala obzerať po budúcom manželovi. Osturnianské dievčatá sa ponáhľali z polnočnej omše domov, ale tak aby sa s nikým cestou nerozprávali. Doma si pod vankúš uložili časť mužského oblečenia a ktorý chlapec sa im zjavil vo

sne, toho si mali zobrať za muža. Svoju funkciu vo veštení zohrávali aj jedlá podávané na Štedrú večeru. Napríklad, zlého muža mala mať tá dievka, ktorá mala kyslé jablko. O tom, koľko detí bude mať, rozhodoval počet jadierok v jablku. Nezabúdalo sa ani na deti. Ak našli lyžicu, ktorú rodičia skryli pod obrus, znamenalo to, že budú dobrými pastiermi kráv. Nakoniec sa všetci vybrali do lesa, aby si tak zabezpečili zdravie po celý rok.

O polnoci bola v Zamagurí polnočná omša. Vo Veľkom Lipníku, ešte pred samotnou omšou, nabral člen rodiny z potoka vodu hneď pri prvom zazvonení. Táto voda slúžila na umytie všetkých členov rodiny, aby boli všetci zdraví a čerství ako je tá voda. V Spišských Hanušovciach verili, že o polnoci sa z vody stane víno, a preto si šli po omši nabráť za vedro vody zo studne. Obyvatelia Osturne si mincou potierali tvár, aby mali po celý rok peknú pleť. Rozšírené bolo aj chodenie s betlehemkom, s ktorým mladí chlapci navštevovali od rána každý jeden dom. Za ich ochotu im Zamagurčania dali peniaz, koláče alebo sladkosti.

Vianočné sviatky nepochybne sprevádzalo vinšovanie. Vinše mali

taktiež pôsobiť na úspechy a skutočnosti budúceho roka. Vinše mali krátku formu a ich obsahom bolo pranie úspechov do budúceho roku. Vinšovníci neodišli na prázdno a za svoje vinše boli odmenení koláčmi alebo peniazmi. Vo Veľkej Lesnej sa vinšovalo takto:

*Vinsujem, vinsujem,
na ščenšče, na zdravie,
na to bože narodeže,
že bi mi še docekali
drugego Bozego narodeža,
v mñejsif gñihaf,
ve vienksif miloščaf,
v hojñejsif a urodñejsif
rockaf,
jako mi doteroz pñezili.
Pochvalen Pan Ježiš Kristus!*

(sib)

Na Zamagurských vianočných trhoch zaspieva Afričan.

Ako sa do Zamaguria dostal a aký má k nemu vzťah?

Rodrigue Setondji Keouda žije na Slovensku už tretí rok. Po jeho odchode z Afriky sa stalo jeho novým domovom naše hlavné mesto a keďže v Bratislave študuje mnoho mladých aj spoza Magury, dostal sa do kontaktu so Zamagurčanmi. „Býval som na internáte, kde som spoznal Barboru zo Spišskej Starej Vsi. Stali sa z nás až takí dobrí kamaráti, že som posledné Vianoce strávil s jej rodinou. A musím povedať, že tieto Vianoce boli krásne,“ spomína Rodrigue. V Zamagurí sa cíti už vraj ako doma a nevie si predstaviť, že by prichádzajúce Vianoce strávil niekde inde. „Ak sa ma niekto opýta, odkiaľ som, tak rád zažartujem, že som

východniar. Mám v Zamagurí totiž aj krstného otca.“ Vianoce 2012 spojí teda tento mladý potenciálny spevák aj s účinkovaním v kultúrnom programe na Prvých zamagurských Vianočných trhoch. „V Bratislave som spoznal aj ďalšiu Zamagurčanku, s ktorou si veľmi rozumieme po hudobnej stránke, a preto sme sa pustili do spolupráce. Keď mi navrhla účinkovanie v programe v rámci vianočných trhov, neváhal som ani minútku, pretože mám Zamagurie veľmi rád a už teraz sa teším na Vianoce strávené v tomto kúte Slovenska.“

(lid)

Bronzový medailista z OH v Sydney, majster sveta a majster Európy vo vodnom slalome

JURAJ MINČÍK

Miesto v decembrovom vydaní Zamagurských novín patrí niekdajšej svetovej slalomárskej špičke – Jurajovi Minčíkovi, ktorý pre našu krajinu vybojoval množstvo cenných kovov na podujatiach svetového formátu. Ako si spomína na olympijský bronz, či triumf majstra sveta? Ako bude tráviť Vianoce a ako sa mu darí po zavŕšení úspešnej kariéry nám porozprávať pri osobnom stretnutí v jednom z bratislavských obchodných centier. Tento mesiac s Jurajom Minčíkom, rodákom zo Spišskej Starej Vsi.

Ako momentálne žije niekdajšia slalomárska špička?

Žijem v Bratislave. Som nútený žiť v Bratislave, lebo ma jednoducho okolnosti prinútili. Hneď na úvod sa musím priznať, že tu nemám ani trvalý pobyt (úsmev). Mám ho pekne v Spišskej Starej Vsi. V podstate som po vysokej škole robil svoju kariéru a v tých najlepších rokoch som sa tu usídlil. Dostal som angažmá pracovať ako reprezentačný tréner v Stredisku štátnej športovej reprezentácie Ministerstva vnútra a samozrejme som to aj prijal, pretože toto je moja srdcovka a chcem ostať pri tomto športe a zarábať si tak. Možno to nie sú peniaze, aké by som si vedel predstaviť v inej funkcii, ale keď proste raz človek ten šport miluje a upísal mu celý život, tak je ťažko z toho odchádzať. Človek tu musí potom urobiť nejaké kompromisy, možno tie peniažky nie sú všetko, ale ten okruh ľudí a to, čo človeka baví stojí zato. Myslím si, že najväčšou devízou v dnešnej dobe je robiť to, čo človeka baví. Peniaze sú síce veľmi dôležité, ale zatiaľ sme takto Sonka

(priateľka) aj ja spokojní.

Verejnosť stále veľmi zaujímal tvoj vzťah s Michalom Martikánom. Ako ste vychádzali a ako vychádzate teraz? Je známe, že ste začali spolu podnikáť...

My sme s Michalom Martikánom na vode boli veľkí rivali a priznám sa, že sme k sebe nejakým veľmi blízko nemali a milé úsmevy tam neboli (úsmev). Na tom brehu to bolo zo začiatku zlé. Ja som nejakým ani nevnímal, že by sme mohli spolu vôbec niečo robiť, keď sme boli v juniorskom veku v takom tom rivalskom vzťahu. Potom, keď sme tak trochu dospeli, vznikla zaujímavá myšlienka. Obaja totiž máme svojich sponzorov a známych a prečo im to teda trochu nepriblížiť, prečo ich nezobrať na vodu a neukázať im do čoho dávajú peniažky... Jedného dňa slovo dalo slovo a povedali sme si, že skúsime spoločnú firmu. To podnikanie nikdy nebolo o tom, že by sme zarábali veľké peniaze. Je to sezónna záležitosť a hlavne my sme ešte boli vrcholoví športovci. Stále sme to brali tak akože na kávičku. Firma pôsobí od roku 2004. Funguje to klasicky, keď má Michal

čas a keď mám ja čas, tak sme pri tom a máme aj ďalších vodákov, možno menej úspešných, možno nie až tak zvučné mená, ktorí nám robia inštruktorov. My sme síce majitelia, ale snažíme sa zapájať aj chalanov, aby si nejakými brigádnickými hodinami niečo zarobili. Jedná sa o splavovanie divokej vody na raftoch. Ako hovorím, firma je sezónna záležitosť. Je to skôr také hranie sa, nie je to naozajstný veľký biznis. Je to skrátka to, čo nás baví. Nejaká korunka navyše.

Svoju aktívnu kariéru si ukončil v roku 2007, Michal však ešte stále preteká... Firme teda venuješ asi viacej času ako on...

Úprimne, tá firma funguje tak, že ja makám a Mišo tam dal meno (smiech). Resp. to meno sme dali obaja, ale predsa len ten Michal, to je zvučnejšie meno a aj na začiatku bola dohoda taká, že kto bude mať viacej času, bude sa tomu venovať. Funguje to aj napriek tomu, že sme boli niekedy veľkí konkurenti. Mišo ešte jazdí a nemôžem od neho chcieť, aby tam bol každý deň počas sezóny. Je to na kamarátskej báze a nič si nevyčítame.

Takže sa dá povedať, že biznis stmelil vaše vzťahy?

Neviem či je to kamarátstvo... Skôr by som povedal, že na brehu je to určite vysoká miera tolerancie. Ale samozrejme trénujem ako reprezentačný tréner aj jeho najväčších rivalov. Klamal by som, ak by som povedal, že neprichádzame do nejakých konfliktov. Všetko je to na báze slalomu a trénovaní. Akonáhle sa bavíme o rodine a o deťoch je to úplne niečo iné. Ak sa bavíme na profesionálnej úrovni, vôbec si nemyslím, že sme kamaráti na život a na smrť. Mišo je veľmi tvrdohlavý a v podstate čo sa týka pretekania a slalomu sme veľmi odlišné typy a nevedeli by sme asi spolu fungovať. Ale čo sa týka podnikania a civilného života je to úplne v pohode.

Máte to nejaké komplikované (smiech). Na internetovej stránke firmy PRORAFt som si všimol, že sedíte obaja v jednej lodi. Uvažovali ste niekedy nad C2 alebo to bolo len kvôli foteniu?

Toto bolo kvôli foteniu, samozrejme. Ale párkrát sme sa povozili a dokonca aj súťažne na deblovke, a to sme na tom sedeli raz v živote. Škantíci sú samozrejme druhí najlepší na svete a dnes by sme dostali nakladačku, ale vtedy, myslím, že oni ešte boli juniori a dokázali sme ich poraziť. Neskromne musím povedať, že ak by sme sa vydali touto cestou, ako je teraz vo svete trend, že „singlisti“ jazdia aj „deblové“ kategórie, myslím, že by sme neboli niekde v poli porazených a bojovali by sme niekde vyššie. Bolo to ale len ako

>>>

žart. Ani Mišo, ani ja sme sa nechceli vzdať svojich kmeňových disciplín. Skúsili sme si to a bola to sranda. Rafty sú niečo iné, je to oddychovka, také šantenie.

Podme si zaspomínať. Aký to bol pocit pred dvanástimi rokmi, keď si získal cenný olympijský kov?

Tak na ten pocit sa nedá zabudnúť a keď sa bude písať rok 2040 a ešte tu budem (úsmev) stále si ten pocit budem pamätať. To je vlastne to, prečo sa ten šport robí a v tom je krásny, že nikdy človek nevie kedy mu prinesie nejaké potešenie alebo naopak sklamanie. Ja som rád, že som ho mohol robiť tak dlho a že som bol úspešný a mohol som si splniť svoje sny. Vtedy som sa tešil zo športu a teraz v civilnom živote sa teším z toho, čo ma šport naučil. Disciplína, trpezlivosť a podobne. Lebo ak si spomeniem tie psychické tlaky v Sydney na štarte... ja si myslím, že sa to veľmi ťažko porovnáva vôbec s nejakými štátnicami alebo s niečím iným. To je taká facka od toho športu a napätia, že v tom civile mi to veľmi pomáha a čerpám z tej aktívnej činnosti aj teraz a myslím, že som dosť odolnejší človek ako keby som nešportoval.

Mal si tuším 20 rokov, keď si sa stal v Brazílii v roku 1997 Majstrom sveta...

Myslím si, že tá Brazília mi bola súdená a som veľmi rád, že sa to stalo v Brazílii. Miesto sa tam volalo Três Coroas, čo v preklade znamená Tri koruny. Pochádzam z pod Troch korún, stal som sa tam majstrom sveta a tiež moje posledné majstrovstvá sveta boli v Brazílii. Celý môj športový vrchol som zažil medzi dvoma Brazíliami. Prvé MS, kde som mal medailu a posledné, kde som štartoval. Rád spomínam na Brazíliu a mám k nej veľmi pozitívny vzťah, kvôli týmto symbolikám. Čo

sa týka zisku titulu majstra sveta, rok predtým bola olympiáda 1996 v Atlante, kde som skončil v strede poľa – pätnásty. Rok na to majster sveta a rok nato majster Európy a celé to obdobie bolo také, že ja som si kládol ciele a oni sa plnili. Ale vždy som stál nohami pevne na zemi. Mal som cieľ mať aj olympijskú medailu, ale nikdy som nehovoril, že chcem byť olympijský víťaz. Stále som vedel čo môžem dosiahnuť a kde sú moji limity. Som veľmi vďačný za tie tituly, ktoré som získal a sú to krásne tituly. Ale bolo aj mnoho čiastkových výsledkov, ktoré boli možno aj vzácnejšie. 17- krát som stál na bedni svetového pohára. Titul MS znie výnimočne, ale môj vrchol bol asi rok po olympiáde. Viedol som celý rok svetový pohár a vo finále v Amerike mi stačilo skončiť do tretieho miesta a Mišo nesmel vyhrať, vtedy by som vyhral celý seriál SP. Na poslednej bránke som ťukol a Mišo to vyhral. Skončil som celkovo druhý a víťaz bol Mišo. Veľmi ma to mrzelo, lebo som chcel to víťazstvo venovať tatkov, ktorý bol v tej Amerike so mnou. Takže malý ťuk prílbou ma o to pripravil, o ten sen... Rok 2001 bol pre mňa najlepší čo sa týka formy a podobne. Bolo to vtedy ako padli dvojičky. Sedeli sme na raňajkách a pozerali sme na telku a mysleli sme, že dávajú nejaký film. Bola to však realita a zrušili nám aj MS a toto veľmi lutujem. Mal som vtedy formu ako hrom a možno aj tam by bol nejaký pekný výsledok.

Zažil si okrem tohto ešte nejaké iné výrazne sklamanie vo svojej kariére?

Asi to boli ME Liptovský Mikuláš – 2007. Tam som tak isto ťukol a skončil som až siedmy a mohol som byť tuším tretí. Bolo to už také, že som vedel, že nie som najlepší a išiel som aj tak dobrú jazdu a škoda toho ťuku, pretože som sa mohol ozaj priblížiť k svojim niekdajším výsledkom. Vtedy nastal aj nový systém financovania v športe. Veľmi stručne ti to vysvetlím. Prvých šesť miest dostáva

od štátu príspevok na svoju prípravu. Keby som bol na štvrtom mieste, dostal by som 500 000 korún na prípravu. Skončil som však mimo tejto šestky a zrazu som mal nulu. Jeden ťuk na trinástej bránke, presne si to pamätám. Prišiel som vtedy o možnosť pripravovať sa ďalej. Je to síce veľa peňazí, ale to nie sú peniaze, že dostaneš na ruku a rob si s tým čo chceš. Dostane to zväz a s tým chodíš na sústredenia, na svetové poháre atď. Vyjzdil som si nulu a nemohol som sa pripravovať ako ostatní.

Ako si ty znášal prehru alebo neúspech? Martikán sa hádam na poslednej olympiáde z bronzu ani netešil...

Som dosť kľudnej povahy, nie som taký agresívny. Mišo je ten typ, že sa dokáže s tým porvať. Ja som presne vedel, kde mám svoje hranice a snažil som sa k nim priblížiť, ale proste fyzika nepustí a ja som vedel, kde je môj strop a ja som sa tešil z každého úspechu. To tretie miesto na olympiáde bolo moje maximum a delilo ma 44 stotín od striebra, ale vďaka Bohu aj za tretie miesto. Bol som tam v dobrej forme. Myslím, že ešte o viac ako 4 sekundy za mnou skončil Francúz, takže ešte dvakrát som sa mohol dotknúť bránky a stále som bol tretí. Ten náskok mňa a Miša bol chvíľu dosť podstatný pred ostatnými. Nikdy som však nebol nervák ako Mišo. Mňa neúspech alebo niečo skôr vnútorne trápiť a ťažko som sa s tým vyrovnával, ale navonok to nejako nevychádzalo. Vnútorne sa teším, ale celkovo neviem tie emócie prejavovať. Mišo práve naopak. On je dostatočne nervózný a dáva to aj najavo a to tretie miesto na olympiáde, myslím že mal sa tešiť, pretože to, čo predvádzal za poslednú sezónu... Moc mu to nešlo, mal zranenia a dovoľm si povedať, že svetová konkurencia ho trošičku dobehla. Nehovorím, že predbehla, ale dobehla. Bol sklamaný, pretože ak

>>>

človek chce vyhrať a skončí tretí, tak je proste sklamaný. Ak mám byť veľmi kritický, nebolo to na mieste, že sa z toho netešil. Tých Hochschornerovcov naozaj chápem, dotkli sa bránky a odsunulo ich to z prvého miesta a mali na to, aby to vyhrali. Nehovorím, že Mišo na to nemal, ale išiel dosť na svoje maximum.

Čím sa živý vrcholový športovec, ktorý denne trénuje a evidentne nemá čas tráviť 8 hodín v robote?

My máme obrovské šťastie, že vodný slalom je na Slovensku veľmi populárny. Veď máme aj krásne výsledky. Na Slovensku existujú tri strediská vrcholového športu. Vojenské, policajné a akademické. A tí najlepší slalomári sme rozdelení v tých strediskách a tie strediská sa starajú o to, aby sme dostávali plat, čiže sociálne zabezpečenie. Samozrejme aj o to, aby sme mali športovú prípravu, aj na to nám dávajú peniažky. Ja som momentálne zaradený pri policajtoch a tam sú zaradení napríklad aj Hochschornerovci. Aj keď som aktívne pretekal, bol som zaradený práve tu. Potom sú tu ešte nejaké tzv. top tímy. Tí najlepší športovci, ako som už spomínal tie tabuľkové hodnoty. Ak dosiahneš daný úspech, tak zo štátu, resp. z Ministerstva školstva, Olympijského výboru a zo zväzu prídu financie na prípravu. Tí najlepší vo vodnom slalome nemajú problém s financovaním. Samozrejme, peniažkov nikdy nie je dosť, ale ak sa pozrieme okolo seba, myslím, že je to postačujúce. Horšie je to s takými, ako ja v roku 2007, keď skončíš siedmy. Je to síce na ME krásne umiestnenie, ale je to finančne nula, lebo nie si o priečku vyššie. Tam sa láme chlebič a tak napríklad taký, ako bol Dušan Ovčarik zo Spišskej Starej Vsi. On bol piaty na Majstrovstvách

sveta, piaty na ME, ale v tom čase, keď ešte tie tabuľky neboli. Olympijský výbor si vyberal ľudí a on bol vtedy v Dukle, v Štátnom stredisku. Tam mal nejaké sociálne zabezpečenie, ale na tú prípravu mal strašne málo. Takže tí najlepší sa majú fajn a tí ostatní to majú ťažké držať krok s tými najlepšími. Poviem úprimne. Od roku 1999 som bol 16 - krát v Austrálii a každý rok som tam mesiac až dva. Mal som to šťastie byť najlepší, resp. byť medzi tými najlepšími. Ale sú samozrejme takí, ktorí tam nejdu a keď sa dva mesiace nepripravuješ v Austrálii, ale pripravuješ sa v zime niekde v Taliansku, tak tí, čo boli v Austrálii majú obrovský náskok. A preto aj Slováci sú tak dobrí, lebo pár ľudí medzi ktorými je aj Rišo Galovič, ktorý tiež pochádza zo Starej Vsi a robí nám manažéra na zväze, dokázali vydupať a presvedčiť okolie, že Austrália je najlepšia a budeme tam chodiť. Ak si teda top, je to super, ak si v druhom, treťom rade, tak je to trošku zložitejšie.

Ukončil si magistra na Fakulte telovýchovy a športu. Aké je to študovať popri tom všetkom? Asi k Vám boli pedagógovia zhovievaví...

Aj ja som si to myslel, že to tak bude, ale nebolo to tak (smiech). Ja som študoval výšku osem rokov a nemyslím si, že som bol lajdák. Pre mňa bol prvoradý šport. Na tú vysokú som šiel len kvôli tomu, aby som rozumel viacej športu, aby som mal bližšie k víťazstvám, bol som hluchý, slepý a chcel som FTVŠ kvôli tomu, aby som vyhral. Nastúpil som na výšku na denné štúdium. Bol to rok 1996 a vtedy bola olympiáda v Atlante. Čiže samozrejme som vynechal 5 týždňov na jar a prišiel som naspäť a povedali, že môžem mať individuálny plán, ale polovičku predmetov absolvujem teraz a

polovičku ďalší rok. Mne to nič neriešilo, lebo stále som mohol vymeškať len tri týždne. Takže po dvoch rokoch mi prišiel papier, že ma idú vyhodit, ale ja som povedal, že v žiadnom prípade, že ja odtiaľto neodidem! Tak mi navrhli, že môžem študovať Bc., vtedy sa to akurát preklápalo a už sa to dalo. Takže zase do prvého roku... Bol som tri roky prvák. Potom som to normálne odbúchal, už mi to nejako išlo. Robil som to dialkovo. V soboty sme sa učili od rána do večera a bolo to asi trikrát za mesiac, takže tam som sa nejako našiel v tom novom systéme a urobil som toho bakalára. Tesne potom bola medaila zo Sydney a hneď som šiel na vojnu. To mi tak akurát vyšlo (úsmev). Šiel som teda na vojnu. Bolo to aj dosť medializované tá naša vojenčina aj spolu s Hochschornerovcami...

Takže ty si normálne absolvoval povinný rok vojenčiny?

Bola to základná vojenská služba, ale ja už som bol v dobe, keď bola na deväť mesiacov. Ale áno, musel som tam ísť.

Znie to ako šialenstvo... Akože teraz stop tréningom, stop kariére, ide sa pochodovať?

Nie, nie. Prestúpili sme k tým policajtom, ktorí mali svoje roty a my sme boli pridelení k strážnej rote v Bratislave na Devínskej ceste, ale museli sme ísť aj na normálny výcvik. Nafasovali sme plnú poľnú. Pekne normálne čiapočky a všetko... Si pamätám, že sme išli k prezidentovi, ktorý nám šiel gratulovať. Bolo to v roku 2000. Pamätám si, že sme boli vo vojenskom, nafasovali sme všetky veci nové, lebo budeme v televízii (úsmev). Boli sme častejšie u prezidenta, museli sme mať naučené formulky. Pogrataloval nám a my sme nemohli povedať, že ďakujem, ale že slúžim vlasti... Prezident je najvyšší veliteľ štátu. Nemohli sme si podať ruku, museli sme sa pozdraviť klasicky vojensky. Mal som obrovský rešpekt ako vojak, lebo to bol najvyšší veliteľ štátu. To si tiež pamätám. Tá vojna... ja som nemal tak veľa negatívnych skúseností, ako mali naši tatkovia. Pre mňa to bolo niečo úplne iné. Tam nám to trošku ale dali pocítiť, lebo my sme boli začlenení aj medzi ostatných nešportovcov, ktorých štválo, že ráno na rozkaze sme dostali celodennú úlohu v obci Čunovo. Oni museli makať a my sme odišli na tréning. Mali sme privilégiá, teraz to už môžem prezradiť. Už sme mali toho strašne veľa, tak na rannom rozkaze sme si vypočuli, že máme týždňové sústredenie v obci Čunovo a tí ostatní, čo nemali privilégiá, tak boli na nás naštvaní.

Pochopiteľne, aj ja by som sa naštvával (smiech)...

Niektoré veci sme mali dobré, ale museli sme klasicky strieľať zo samopalov, popluchy sme absolvovali, takže príjemná skúsenosť. Skončili sme vojnu a v septembri hneď som naskočil na magistra a tam som už bez problémov skončil. Na začiatku mi povedali, že som tam neprišiel športovať, ale učiť sa šport a všetci moji ostatní rovesníci a kamaráti, ktorí boli na iných výškach, to mali omnoho jednoduchšie. Lebo na tých výškach si toho športovca trochu vážili, ale na tej FTVŠ boli všetci športovci, tam nebol taký obrovský rozdiel medzi ostatnými. Nehovoriac o žiarlivosti pedagógov, ktorí boli z iného športového odvetvia a zhodou okolností napríklad nemali radi slalom, tak si na nás zgustli. Vyskytli sa aj takéto veci. To sa tak ťažko prelínalo, ale dalo sa, človek je šikovný a múdry a keď si pomôže, tak sa dá všetko nejakým spôsobom obísť. Ale dalo sa....

Ak by si si mal teraz spomenúť na najdôležitejšie osoby, ktoré ťa sprevádzali na ceste za твоjim športovým vrcholom... Ktoré by to boli?

Strašne nerád hovorím, ak mám niekoho vytipovať. Každý má svoj podiel. Úplne každý. Keď začnem zo športovej stránky, tak Mišo. Ak by nebolo Miša Martikána, možno by som sa uspokojil so svojou výkonnosťou, možno by som bol tretí na Majstrovstvách sveta, bol by som najlepší Slovák a mal by som pocit, že to je môj vrchol. Tým, že Mišo bol predom mnou stále, stále som sa snažil dotahovať. Myslím, že v športovej časti bol on najväčší motor, vďaka ktorému som sa zlepšoval. Paradoxne môj najväčší konkurent a rival. Jeho si najviac vážim zo športového hľadiska, lebo ma potiahol k výsledkom. Potom rodičia, nepochybne priateľka, lebo to všetko tolerovala a stála pri mne. Rodičia, lebo ma vozili na tie tréningy pred školou v Starej Vsi na Dunajci. Najprv som išiel na tréning a potom do školy. Čiže obrovská obeta. Nikdy sme neboli nejaká extra bohatá rodina. Čiže deliť tie financie na kúpu lode, pádla atď. Dedo mi kúpil úplne prvú karbónovú loď. Vtedy to stálo 1800 mariek. Išiel som s ňou do Atlanty na Olympiádu. Ďalej je tých ľudí strašne veľa. Rišo Galovič, on bol úplne prvý človek, ktorý povedal, že poď na vodu, poď skúsiť. Keď sme ešte bývali spolu v bytovke, tak on mi do pamätníka – vtedy ešte bežali pamätníky, teraz je to už zabudnutá vec – nakreslil kajakára. Chodil do Košíc na elektrotechniku a tam začal jazdiť kanoistiku. A keď prišiel domov, tak nám povedal, aby sme to išli skúsiť. On nás nahovoril, že je to pekný šport. Má sestru Denisu, ona je môj ročník, tak sme začali jazdiť vodný slalom. Rišo bol ten prvý, ktorý povedal „Poďte to skúsiť.“ Tých ľudí je strašne veľa, každý ma svoj

podiel. Ak ten koláč dáš celý dokopy, tak vznikne olympijská medaila. Nerád by som niekoho vynechal. Sú ľudia, ktorí mi pomohli finančne – pán Jozef Hrivko – pred Olympiádou v 99' sme sa rozhodli, že ideme na 3 mesiace do Austrálie. Hochšáci už vtedy boli výrazne lepší výsledkovo, boli už v top tíme, peniaze mali. Ja som ešte vtedy nemal. Čo som urobil? Predal som auto, na ktoré mi ešte požičal brat, rodičia, aby som mohol chodiť do Mikuláša na tréningy. Lenže bola možnosť ísť do Austrálie. Predal som auto a ešte som stále nemal dostatok peňazí na to, aby som tam mohol byť tie tri mesiace, tak chtiac-nechtiac s rodičmi s pokorou sme šli za ľuďmi, o ktorých sme si mysleli, že majú peniažky a vedeli by nám pomôcť, aby ma skúsili nejakou zasponzorovať. Jeden z nich bol pán Hrivko, ku ktorému sme prišli vtedy domov. On proste vstal od stola u nich doma, odišiel niekde do izby, prišiel a dal mi peniažky a povedal mi, že snáď mi to pomôže. Aj títo ľudia mi pomáhali, je to síce maličkosť v dnešnej dobe, ale keby toto nebolo, možno by som nevycestoval do Austrálie, možno by som nebol tak pripravený, čiže tých ľudí je strašne mnoho a nerád by som niekomu ublížil a nespomenul ho. Tých prípadov je naozaj veľa.

V roku 2000 po úspechu v Sydney bola vaša úspešná slalomárska generácia dosť medializovaná. Ako si vnímal slávu? Stretol si sa s nejakými zvláštnymi formami obdivu? Nejaké vtipné príhody alebo nebudaj nejaké sympatické fanyanky a podobne?

Fanyanky boli, ale ja som bol už vtedy zaľúbený, už som mal priateľku, čiže ja som to bral s nadhľadom. Ja nie som ten typ človeka, ktorý je rád stredobodom pozornosti, čiže ja som si to doslova odtrpel. Neznášal som, keď som musel ísť na pódium, keď bol Športovec roka, priamy prenos, vystúpiť tam v obleku a niečo povedať. Pre mňa to boli muky, ja som to zo srdca neznášal a doteraz to neznášam. Už keď som mal byť stredobodom pozornosti, tak som sa príjemne cítil na besedách. Do dnešného dňa chodím do škôl, pekne v telocvični mikrofón a deti, to je okej. Ale akonáhle boli rôzne ankety alebo vyhlasovanie športovcov, či už tu v Bratislave alebo celoslovenské, tak to nie. Ja som rád, že som to skončil a toto už pre mňa neplatí, už to len vidím ako divák. Vlastne zajtra máme vyhlásenie kanoistu roka, ale to je už také, že dostal som ocenenie za trénera roka, ale to už nie je takéto vážne ako keď si športovec. Ale tie dozvuky sú stále. Napríklad, teraz sme boli na jesennom sústreďení v Tatrách, išli sme na Rysy a v polovici cesty ma niekto zastavil, či nie som Juraj Minčík. Ja že áno, som. A on hovorí, že ty si to už určite nebudeš pamätať, ale si sa so

mnou fotil s olympijskou medailou, neviem kde. Sú také momenty, že ľudia si to pamätajú. Ja som už videl toľko ľudí a s toľkými som sa odfotil, že ja im hneď úprimne na začiatku hovorím, že prepáčte, ale neviem o koho ide. A oni sa mi tak približia. Tie dozvuky stále trvajú, že ma niekto niekde stretne a povie, či nie som ten a ten. V Austrálii sa stalo, že sme sedeli v Sydney v Darling Harbour, to je priamo v centre, lízali sme tuším zmrzlinu alebo sme mali nejaký "Mekáč", sedíme na lavičke, Hochšáci a ja. Zrazu došli dve baby, jedna vyzerala na Brazílčanku, aj bola, teraz to už vieme a druhá bola Slovenka. Zastali pred nami, pozreli sa a jedna hovorí, že ty si Paľo, ty si Peťo a ty si Ďuro. My pozeráme na ňu, že v Austrálii? A ona, že si nás pamätá...a že sa chce fotiť a podobne. Sú také úsmevné príhody, čo sa budú vliecť celý život. Toto je OK, ale tie vystúpenia

na pódiiach chvalabohu to už nemusím.

Teraz sa pozrieme trochu na Zamagurie. Ako si s ním v kontakte a ako vnímaš dianie v Zamagurí? Ako často chodieváš domov?

Často tam nechodievam, musím sa priznať. Mrzí ma to, ale odkedy sa mi narodilo dieťa, tak je prvoradé. Informácií mám ale dosť z toho dôvodu, že môj tatko sa stal poslancom mestského zastupiteľstva a odkedy ním je, tak sa rozprávame a počúvam, kde aký nový chodník, kde sa čo urobilo, čiže v tomto ohľade v kontakte som. Keď raz za čas prídem domov, tak si prejdem Starou Vsou, aby som videl, čo sa deje. Tým, že mám chatu v Zálesí, na ktorú veľmi rád chodím, keď mám možnosť, trávim 70% času v Zamagurí práve v Zálesí. Sem-tam zbehnem do Červeného Kláštora, do Pienin, ale nie je toho veľa, priznám sa. Nie som tam už tak často.

Ale určite máš dosť vedomostí o tom, ako sa darí mladým zamagurským talentom vo vodnom slalome. Možno niektorých z nich aj trénuješ. Napríklad Kajo Rozmuš, Gurecka, Džurný, Halčin... Ako vidíš ich šance na svetovej úrovni?

Ja si myslím, že šance má každý. Či ich dokáže využiť a kde sú jeho limity, to už je druhá vec. Ale z tých ľudí, ktorých si spomenul... Maťo Halčin je geniálny kajakar, je v Liptovskom Mikuláši. Tie Pieniny postačujú na to, aby človek začal športovať a potom prirodzene ako aj ja musí odtiaľ odísť, ak chce niečo dosiahnuť. Čiže väčšina tých chalanov, čo si spomenul, či už Škantárovci alebo Kajo Rozmuš, s nimi som stále a trénujem ich ja tu v Bratislave. Kaja Rozmuša tatko bol mojím prvým trénerom, takže to je aj taká symbolika. Snažím sa mu vrátiť to, čo on venoval mne. Potom sú tam tí mladší – Maťo Halčin je v Liptovskom Mikuláši, takže viem o ňom, o všetkých jeho športových výsledkoch, ale keďže ja som trénerom kanoistov, nie kajakov, osobne ho nemám ani na reprezentačných akciách. Potom sú tam tí mladí, Gurecka, Džurný. Chalani sú

juniori. Keďže ja som seniorský tréner, vidím ich na slovenských pretekoch, ale neprichádzame do kontaktu ako tréner a športovec. Ale ako Zamagurčania sa samozrejme porozprávame. Väčšinou chodia s rodičmi, čiže sme v kontakte. Ale možno o pár rokov budú v stredisku vrcholových športov a možno ich začnem trénovať. Ja som rád, že na tých Pieninách to nezaniklo, aj napriek tomu, že ten Dunajec nie je bohviečo. Ale už je tá doba iná, ľudia majú aj autá, už zbehnú aj do toho Mikuláša, aj do Krakova, čiže vďaka tým rodičom – aj moji rodičia, boli zaniatení, aj Džurný, Gureckovci, Bafjovci... Vozia deti na tréningy a podobne. Myslím si, že majú perspektívu a chce to len čas.

Aká bola tvoja mladosť v Zamagurí? Mal si popri športe čas aj na diskotéky a na klasické zábavky a párty, ktoré ku mladosti patria?

No veď to.. Keď ten šport veľa dáva, veľa aj berie. Nemal som bohvieako času na toto. Jeden obyčajný deň bol taký, že pred siedmou ráno sme šli splaviť Dunajec na zjazdovke, aby sme stihli školu, po škole ďalší tréning a tak to šlo. Ja som bol fanatik a mne osobne to nevadilo. Kým som nebol v puberte, bol som rád, že trénujem. Počas nej to bolo také, že som si párkrát povedal, že mohol som ísť s nimi, najmä keď si hovorili zážitky z tej chaty a ja som bol na nejakom sústreďení. Tak trochu ma to mrzelo. Ja som do 12-tich rokov nebol nikdy v Bratislave. Začal som športovať a začal som cestovať. A to som si tak stále ospravedľoval. Bol som v Nemecku, bol som tam a tam. Potom v 1993 som šiel do Ameriky prvýkrát. Videl som a zažil som niečo iné, takže som si to ospravedľnil, ale chýbalo mi to trochu, také tie akcie a podobne. Boli výnimky, kedy sme po maturite mali napríklad dozvuky, čiže niečo som si doprial. Rád na to spomínam, ale nebolo toho veľa.

Pozrime sa ešte trochu na tvoj súčasný súkromný život. Vieme, že si šťastným otcom...

Mám syna, volá sa Matej Minčík a narodil sa na Deň detí, 1.6.2010. Zlatý, má dva a pol roka a je perfektný (úsmev). Už je to taký človečik, je to fajn, už si začíname rozumieť. No a samozrejme mám priateľku – partnerku Sonku Petrasovú, nie manželku zatiaľ, ale dúfam, že bude aj manželkou. Pochádza z Kežmarku. Tu v Bratislave sme chodili na vysokú školu.

Aké sú tvoje plány do budúcnosti?

Dovolenka Južoslávia, druhé dieťa... to bolo v tom filme (smiech). Plány? Samozrejme, teraz keď už mám dieťa, priority sú trochu iné. Už nepozieram tak bezhlavo na ten šport. Sonka mi to tolerovala, ale už keď máme dieťa, už to je trochu iné. V prvom rade rodina. Keby sa dalo, tak som čo najdlhšie pri tom slalome. Už som tomu veľa obetoval a chcel by som pri tom ostať, či už ako tréner alebo funkcionár alebo ako tréner možno v inej krajine. Tých otáznikov je veľa, ale uvidíme, čo život prinesie, kde sa posunieme ďalej. A v súkromnom živote... ono je to také kliše, ale keby sme boli zdraví, to by mi stačilo, lebo párkrát sa stane, že malý ochorie a vtedy si to človek uvedomí. Pokiaľ je to na mne, mne to je jedno, ale keď vidím, ako dieťa trpí, tak to je zlé. Mnie úplne kľudne bude postačovať zdravie.

Kde budeš tráviť tohtoročné Vianoce?

Tohtoročné Vianoce, ako za posledné štyri roky, na chate v Zálesí. Moji rodičia, Sonkini rodičia, klasika. My pochádzame trochu z iných svetov. Sonka má tradičnú večeru a jedlo a my to máme trochu iné, takže je tam kopec jedla, kadečoho...

V čom to máte iné?

Máme to také ukrajinsko-slovenské, keďže moja babička pochádzala z Lvova, odtiaľto pochádza aj to jedlo a my máme napríklad baršč. Nie je to boršč, ale baršč. Je to vývar z cvikly a sú v tom uská, ako to my voláme; to sú ako keby pirohy, ktoré sú plnené hričami a cibuľou, ale ono tie konce sú tak zohnuté a vyzerať to ako ucho prasiatka, preto to voláme uská. To je naša polievka. Potom máme hubovú omáčku s chlebom a v kapustnom liste je mäso. Niektorí to uznávajú, niektorí nie, na Vianoce mäso... My to máme, ja to tak mám od narodenia. A potom máme rybu, resp. kapra po židovsky. Je to v huspenine pomletá ryba a je to vlastne taká ako keby mäsová gulka a je sa to s chlebom. Čiže také trochu iné. A Sonka má tú klasiku: ryby a šalát a tak...

Tak ti teda želáme krásne Vianoce v kruhu svojich najbližších a nech ti to kľape vo vodnom slalome aj v súkromí! (lum)

Loky liga pokračuje

Zimná príprava zamagurských futbalových mužstiev je úzko spätá s lokálnou futsalovou ligou, ktorá oslávi tento rok svoje ôsme narodeniny. Jej zakladateľ a riaditeľ, Lukáš Potanecký, avizoval jej začiatok na 22. 12. 2012 o 14:00 v telocvični pri Základnej škole v Spišskej Starej Vsi. V prvom čísle Zamagurských novín Potanecký uviedol, že liga je možnosťou prípravy aj pre mládež a poteší sa účasti mladých tímov. Tento ročník údajne očakáva aj mužstvo spišskostaroveského dorastu, čím by sa zámer usporiadateľa podaril. Liga ponúka v Zamagurí aj počas zimných mesiacov zaujímavé futbalové meranie síl. Nenechajte si tak ujsť kvalitné zápasy Loky ligy 2012/2013.

Štedrý deň a jedlá v Zamagurí

Prišiel posledný mesiac v roku, kedy všetko zaváňa vianočnou atmosférou. Ľudia sa pripravujú na tieto najkrajšie sviatku už nejaký ten čas dopredu. Mamičky pripravujú koláče, ockovia varia kapustnicu a naprávajú zauzlené sviečky na stromček, deti okolo nich s radosťou pobehujú a snažia sa so všetkým pomáhať. Ako však trávili tieto sviatky naši predkovia? Aké tradičné jedlá pripravovali na Štedrý deň? V nasledujúcich riadkoch sa pokúsime túto otázku zodpovedať.

V našej zamagurskej krajine sa vianočné sviatky spájali s pomenovaním gody. Na Viliju, ako sa u nás nazýval Štedrý večer, sa už od skorého rána gazdiné starali o prípravu štedrej večere, ktorá bola charakteristická svojim obradným významom. Konzumovalo sa viac druhov jedál, čo malo zabezpečiť hojnosť v domácnosti po celý nasledujúci rok. V každej zamagurskej obci však nachádzame rozdiely v pripravovaných

jedlách. Napríklad, začiatok štedrej večere vo Veľkom Lipníku predstavoval kúsok chleba s cesnakom, po ňom nasledovali bobalky. Ako tretia prišla na rad horochova polievka s gribami a slifčanka (uvarené zemiaky s uvarenými slivkami). Ďalej si Lipničania pochutnali na pôstnej kapustnici so zemiakmi a ako posledné jedli pečené bobalky, z ktorých mali zjesť koľko vládali, aby mali peňazi ako maku. V ostatných zamagurských obciach sa pripravovali rezanki s makom, haluški, pirohy s lekvarom, fizolo na kvašno, zočurka s juhom a nechýbali ani rozličné druhy koláčov. Piekli sa obradné koláče – paska, kuh a taktiež kysnuté lekvarniky, tvarožníky, makovníky, kapušníky, gruložníky a podobne. O tom, že jedlu pripisovali Zamagurčania veľký význam, svedčí aj to, že časť z jedla zanesli aj dobytku a hydine, aby „dobro zerli po čili rok“ (Veľký Lipník). V Spišských Hanušovciach dali sliepkam jedlo do

železnej obruče, aby „vajcia netratili a držali sa pokope“. Takisto Hanušovčania kúsok z jedla hodili do studne.

Naši zamagurskí predkovia dbali aj o úpravu stola. Vo Veľkom Lipníku sa na stole nachádzali tri chleby, cesnak a obilie. V Spišských Hanušovciach sa obilie ukladalo pod obrus. Pod stolom ležala slama a v kúte bol uložený snop ovsu. Zamagurčania si svoje príbytky skrášlili zelenou halúzkou z jedle, na ktorej boli farebné stužky a papierové kvety. Takáto ozdoba nazývaná podlažnícka mala ochraňovať ľudí od všetkého zla. Vianočným stromčekom sa mohli pochváliť len majetnejší ľudia a celkovo sa rozšíril až po 2. svetovej vojne. Vianočný jezulan krášlili jabĺčka, orechy, šišky a pod. Po tom, čo sa vianočný stromček rozšíril do všetkých domácností, darčeky sa začali ukladať pod stromček, čo nebolo do tej doby v Zamagurí rozšírené.

(sib)

Zamagurský receptár

Dnes varíme špeciálne vianočné pochúťky!

Pre všetkých maškrtníkov si gazdinky zo Zamaguria pripravili nie jeden, ale hneď tri typy na dobrú vianočnú pochúťku. Veď na štedrovečerných stoloch rôznych zamagurských rodín nájdete rôzne jedlá. Prečo teda tento rok neskúsiť napríklad Zamagurské pirohy, hrachovú kašu, či jablkovo orechový krémeš?

Vianočné Zamagurské pirohy:

Na kilo múky použijeme 1 vajčko, štipku soli, poldecí oleja a horúcu vodu podľa potreby. S cestom sa výborne pracuje. Cesto rozvalkáme, naplníme sušenými slivkami a dáme variť do vriacej vody. Pirohy polejeme roztopeným maslom.

Dobrá chuť Vám praje Darina Zelinová z Majerov!

Jablkovo-orechový krémeš:

Cesto: 8 vajec, 350g kryštálového cukru, 0,2l mlieka, 0,2l oleja, 250 g polohrubej múky, prášok do pečiva, 100 g nasekaných vlašských orechov.

Plnka: 100g očistených jabĺk,

vanilkový cukor, škoricový cukor, 1-2 polievkové lyžice cukru, 0,3 l vody, 2 vanilkové pudinky v prášku, 0,4 l smotany na šľahanie.

Postup: Žĺtky vyšľaháme s 200 g cukru, pridáme mlieko, olej a múku s práškom do pečiva, dobre premiešame, rozdelíme na 2 rovnaké, vopred vymastené plechy. Z bielkov a zvyšného cukru ušľaháme tuhý sneh, ktorý opatrne rozotrieme na cestá v plechoch. Sneh posypeme posekanými orechami, pečieme vo vyhriatej rúre pri 180 stupňoch. Necháme vychladnúť. Očistené jablká postrúhame, pridáme vanilkový, škoricový a zvyšný kryštálový cukor, podľa potreby prilejeme vodu a na miernom ohni dusíme asi 15 minút. V 0,3 l studenej vody rozmiešame pudinky, vlejeme do podusených jabĺk a pár minút povaríme. Teplú plnku rozotrieme na jeden vychladnutý plát cesta a necháme dobre vychladnúť. Na jablkovú plnku natrieme dohusta vyšľahanú smotanu, na šľahačku položíme druhý plát cesta orechami navrch a na pár hodín odložíme do chladu.

Dobrá chuť Vám praje Darinka Graindová zo Spišských Hanušoviec!

Pranier v Spišskej Starej Vsi!

Pred niekoľkými storočiami sa veľmi dbalo na dodržiavanie mravných predpisov a trestalo sa najmä verejné pohoršenie. Z tohto dôvodu boli v spišských mestách a mestečkách praniere najrôznejšieho druhu.

Takýto verejný pranier, klietka, je zachovaný v Levoči a pochádza asi z roku 1600. Ani Spišská Stará Ves nebola výnimkou. Z ľavej i z pravej strany pri vchode do „babinca“ rímskokatolíckeho kostola Nanebovzatia Panny Márie sú dva kruhy a v nich mužská a ženská hlava so železným ohnivkom uprostred. Podľa kanonickej vizitácie z roku 1655 tu priväzovali tých, čo prestúpili šieste príkázanie alebo iným spôsobom vyvolali verejné pohoršenie. Keď ľudia vychádzali z kostola, mohli svoje pohrdanie a hnev vyjadriť nadávaním, udretím, oplúťím a pod. Okrem toho museli previnilci zaplatiť nemalú pokutu.

(lid)

Hrachová kaša :

Hrach varíme v neosolenej vode do polomäka, pridáme na kocky pokrúpané zemiaky. Keď sú mäkké, všetko spolu popučíme. Na masti speníme cibulku a pridáme do hrachovej kaše.

Dobrá chuť Vám praje Valentína Torbíková z Veľkého Lipníka!

(lid)

Opýtali sme sa...

Ako by ste v krátkosti zhodnotili uplynulý rok vo Vašej obci z hľadiska úspešnosti naplňania naplánovaných aktivít? Viete si spomenúť na vec, ktorá Vás v záležitostiach samosprávy Vašej obce počas roka 2012 potešila najviac a naopak, ktorá Vás nahnevala, či zarmútila?

noviny@divadloramagu.sk

Starostka obce
Osturňa

**Kristína
Gregoričková**

V krátkosti si dovoľm zhodnotiť rok 2012 ako úspešný v rámci investičného rozvoja našej obce. Za najväčší úspech považujem výstavbu mosta a miestnej cesty ku nášmu chrámu, ktorý sme 17. mája slávnostne otvorili a posvätili za prítomnosti vzácných hostí.

Môžeme sa pochváliť aj kultúrnym a spoločenským dianím v obci, spomeniem organizovanie Dňa matiek, Dňa detí, Minifutbalového turnaja - II. roč. "Memoriál MUDr. Jaroslava Mudráka", Deň úcty k starším, Najkrajšia záhradka v obci, Furmanské preteky - jediné v Zamagurí. Chcem poukázať aj na aktívnu činnosť našich folklórnych súborov Osturňanka a Osturňačik, ktoré reprezentujú našu obec aj v zahraničí.

Starosta obce
Matiašovce

**Mgr. Marián
Štefaňák**

V rámci naplňania aktivít pre všestranný rozvoj obce ma veľmi teší, že z finančných zdrojov, ktoré obec má, sa podarilo uskutočniť z ôsmich stanovených cieľov až štyri úplne (údržba sociálnych zariadení v sále kultúrneho domu, údržba oporných múrov v potokoch Rieka a Potok, osadenie dopravných značiek na všetkých miestnych komunikáciách, výsadbu 700 kusov drevín na verejných priestranstvách) a dve ďalšie aktivity sme už aj začali realizovať (údržbu miestneho rozhlasu, výroba a osadenie lavičiek so smetnými košmi v obci). Iné plánované aktivity sa nám nepodarilo splniť z dôvodu vysokej finančnej náročnosti. Zarmucujúcim faktom v obci Matiašovce je hlavne demografický vývoj. Vo všeobecnosti obyvateľstvo Zamaguria starne, ale v našej obci sú čísla alarmujúce. V roku 2012 sa doposiaľ narodili iba 2 deti (mimochodom do konca roka nemáme vedomosť o ďalšom prírastku) a dúfam, že počet úmrtí sa zastaví na dnešnom čísle 11.

Starosta obce
Lechnica

**Ing. Slavomír
Majerčák**

Na úvod musím poznamenať, že na hodnotenie sú najkompetentnejší voliči - občania obce, no z môjho pohľadu však môžem uviesť nasledovné: Ako je už verejnosti známe, z finančného pohľadu sa pre samosprávu nejednalo o najlepší rok, no aj napriek tomu ho hodnotím pozitívne. Aj s menšou peňaženkou sa nám v obci podarilo urobiť kus dobrej práce. Ako príklad môžem uviesť opravu fasády obecného úradu, kde sa aktívne zapojili majstri murári z obce, ako aj pracovníci na aktivačných prácach. Za relatívne malý peniaz tak máme peknú budovu. V súčasnosti finalizujeme prestavbu multifunkčného detského ihriska, na ktorom boli prestavané mantinely a ihrisko bolo doplnené o basketbalové koše. Na túto akciu obec obdržala dotáciu z Ministerstva vnútra, za čo sme v mene našich najmenších veľmi povďační. Do konca roka by sme chceli ešte stihnúť dobudovať verejné osvetlenie v lokalite „Pri rybníku“. Aj tu sme väčšinu prác realizovali svojpomocne, za aktívnej účasti nezamestnaných v rámci aktivačných prác.

Z kultúrnych aktivít chcem vyzdvihnúť druhý ročník Dňa obce Lechnica, ktorý sme mohli usporiadať aj vďaka pridelenej dotácii od poslancov VÚC Prešovského samosprávneho kraja. Aj keď suché počasie narobilo v lete vrásky poľnohospodárom, nám toto počasie dovolilo vydýchnuť si z privalových povodní, ktoré Lechnica zažila štyri za predošlé dva roky. Za také naj, naj, naj uplynulého roka však považujem začatie prác na rekonštrukcii verejného vodovodu v obci. Jeho poruchovosť nám dlhé roky strpčovala život a tiež rozkopávala cestu, ktorá už je dnes aj vďaka tomu v havarijnom stave. S ukončením prác na vodovode a vodovodných prípojkách sa ráta v máji budúceho roka.

(lum)

inzercia

Ocenenie humánnosti a šľachetnosti

Slovenský Červený kríž, územný spolok Poprad zorganizoval 22. novembra 2012 slávnostné odovzdávanie vyznamenaní Slovenského červeného kríža mnohonásobným bezpríspevkovým darcom krvi. Toho roku si takzvané Jánskeho plakety odniesli aj dvaja Starovešťania: Ing. Slavomír Stanko a Ing. Miroslav Kurňava. Slávnostného aktu sa zúčastnili aj zástupcovia mesta Spišská Stará Ves.

Príspevok od čitateľa Stretnutie zamagurských družstevníkov

Hovorí sa, že žijeme v dobe, kedy ľudia nemajú na seba čas. To však neplatí pre niekoľkých zamestnancov Poľnohospodárskeho družstva „Zamagurie“ v Spišských Hanušovciach a Poľnohospodárskeho družstva „Goral“ vo Veľkej Frankovej. Prišli s návrhom zorganizovať stretnutie bývalých aj súčasných zamestnancov, ktorí pracovali na technických a administratívnych pozíciách.

Od roku 1977, kedy bolo založené Jednotné roľnícke družstvo „Zamagurie“ Spišské Hanušovce sa vystriedalo týchto pracovníkov niekoľko desiatok. Mnohí tam však odpracovali aj niekoľko desiatok rokov a niektorí tam pracujú dodnes, a to buď na poľnohospodárskom družstve v Spišských Hanušovciach alebo na poľnohospodárskom družstve vo Veľkej Frankovej, ktorá sa odčlenilo od Spišských Hanušovciach v roku 1992. Aj keď väčšina týchto ľudí žije v Zamagurí, stávalo sa, že neboli v kontakte aj niekoľko rokov. V priebehu niekoľkých týždňov zorganizovali stretnutie, ktoré malo pozitívnu odozvu a tak sa dňa 8.12.2012 stretli na predvianočnom posedení v Reštaurácii Nova v Spišskej Starej Vsi, kde pre nich pripravili pohostenie. Zišlo sa 19 pozvaných, ostatní sa z nejakých dôvodov nemohli zúčastniť. Od začiatku tam vládla príjemná a srdečná atmosféra.

Všetci sa úprimne tešili zo vzájomnej prítomnosti, spomínali na „staré časy“ a dobre sa bavili. Samozrejme, že si spomenuli aj na tých kolegov, ktorí v priebehu rokov zomreli.

Bola to len náhoda, že stretnutie sa uskutočnilo práve v roku 35. výročia založenia družstva v Spišských Hanušovciach, ale myslím, že je namieste oceniť snahu družstevníkov zachovať v Zamagurí tento druh podnikania, čo v dnešných podmienkach naozaj nie je jednoduché a týmto zabezpečiť prácu niekoľkým desiatkam ľudí.

A čo sa týka stretnutia? Aj to sa muselo

skončiť, hoci sa nikomu nechcelo odísť. Môžem to potvrdiť, lebo som bola jedna z tých, ktorí sa toho zúčastnili. Rozchádzali sme sa s príjemným pocitom, že sme sa stretli s ľuďmi, ktorí určitým spôsobom ovplyvnili naše životy, veď sme spolu pracovali a ktorých zase radi uvidíme. Stretnutie sme ukončili vzájomným prísľubom, že ak nám to zdravie, práca a iné okolnosti dovoľia, stretneme sa znova, ale už s kratším časovým odstupom ako to bolo teraz.

Takže, milí kolegovia teším sa na Vás ... na budúci rok?... čo poviete?

Janka Ovšonková

Mesto Spišská Stará Ves
v spolupráci s miestnymi organizáciami
Vás pozýva na

Staroveský ples,
ktorý sa uskutoční
12. januára 2013
v reštaurácii **NOVA**
Spišská Stará Ves

Predpredaj vstupeniek:
Mgr. Kromková, tel. 0911 255 959.

Fejtónový stĺpček Miloslava Ciska

Po štyroch mesiacoch mení náš stĺpček znova svojho autora. Za posledné príspevky ďakujeme vdp. Romanovi Šemrákovi, ktorý nás vo svojich riadkoch sprevádzal sférou duchovnou. Najbližšie štyri mesiace sa k Vám bude prihovárať učiteľ Gymnázia v Sp. St. Vsi, Mgr. Miloslav Cisko, ktorý je iste (nielen) medzi študentmi známy svojím zmyslom pre humor a skvelými fejtónmi. Najbližšie štyri čísla teda s úsmevom a Miloslavom Ciskom!

Prejav ministra školstva neznámej krajiny v neznámom roku

Učitelia si nezaslúžia vyšší plat, pretože nepracujú veľa. Majú kopolu prázdnin: letných, jarných, zimných, veľkonočných a čo ja viem ešte akých. Denne odučia pár hodín, aj to po 45 minút a o dvanásť už sú doma. Majú dlhú dovolenku a samé prestávky medzi hodinami, kedy si žiakov vôbec nevidia, hoci by aj horelo alebo by sa žiaci bili do krvi.

Učitelia si nezaslúžia vyšší plat, lebo ich je veľa. Je mnoho škôl, učiteľov i vychovávateľov. Pritom počet detí neustále klesá, čoskoro nebudú žiadne. Množstvo školských budov živa prázdnotou, no napriek tomu tam niekde sú učitelia, možno aj v pivnici.

Učitelia si nezaslúžia vyšší plat, pretože ekonomika to nedovoľuje. Svetová hospodárska kríza zasiahla našu krajinu obzvlášť kruto. Skoro žiadne naše výrobky nevyvážame a ak predsa len, tak nám odberatelia neplatia. Aj v iných krajinách sa učitelia uskrňujú, napríklad v Nemecku sa im znížil plat z 3 800 Eur na 3 500 Eur. O tristo Eur by sa mal teda znížiť aj tým našim.

Učitelia si nezaslúžia vyšší plat, pretože: komu vlastne zobrať? Vari úbohým sirotám, ľuďom postihnutým, invalidom, či dôchodcom? Je mnoho iných skupín obyvateľstva, ktoré potrebujú peniaze. Mali by na to učitelia myslieť a poskladať sa na to. Napríklad by si mal každý učiteľ adoptovať jedného chudáčika poslancu Národnej rady a poslať mu polovicu výplaty, aby volajako prežil. Dnes je to jednoducho učiteľská uvedomelosť, ktorá mnohým chýba.

Učitelia si nezaslúžia vyšší plat, pretože tie peniaze chcem ja.

Miloslav Cisko

Vianočný list pre Teba...

Na e-mail našej redakcie zablúdila pekná reťazová pošta od neznámeho autora. Je čas Vianoc a iste je potrebné uviesť si, čo vlastne oslavujeme...

Ako dobre vieš, moje narodeniny sa blížia. Každý rok sa koná oslava na moju počesť a myslím si, že tak bude aj tento rok. Počas týchto dní veľa ľudí nakupuje darčeky. Rozhlas a televízia vo svojich reklamách na každom kroku upozorňujú svet na moje blížiace sa narodeniny. Je krásne vedieť, že najmenej raz ročne si niektorí ľudia na mňa spomenú. Ako iste vieš, oslava mojich narodenín začala už pred mnohými rokmi. Spočiatku ľudia chápali a boli vďační za všetko, čo som pre nich urobil. Teraz sa zdá, že nik už nepozná skutočný dôvod osláv. Rodiny a priatelia sú spolu, zabávajú sa, ale nepoznajú význam osláv. Spomínam si, že aj vlni bola usporiadaná takáto slávnosť na moju počesť. Slávnostná tabuľa bola plná delikates, ovocia a rôznych maškrt. Výzdoba bola vskutku fantastická a všetko to dopĺňali nádherne zabalené darčeky. Chceš však niečo vedieť? Bol som oslávenec, ale nebol som pozvaný. Keď prišiel deň D, prišiel som, ale nechali ma vonku, pred zabuchnutými dverami. A ja som tak veľmi chcel byť s nimi. Popravde, neprekvapilo ma to, pretože v posledných rokoch všetci predom mnou zatvárajú dvere. Nepozvaný, ale predsa som sa rozhodol potichučky vojsť. Postavil som sa nebadane do rohu miestnosti a sledoval som. Všetci jedli, pili, podaktorí aj opití, rozprávali oplzlé vtipy a neskierne sa na všetkom bavili. A naviac, keď do miestnosti vstúpil veľký tučný muž oblečený v červenom s dlhou bielou bradou. Vyzeral ako opitý, sadol si do kresla a všetky deti sa rozbehli k nemu, kričiac: „Santa Claus, Santa Claus!“

akoby táto oslava bola na jeho počesť! O polnoci sa všetci začali objímať. Tak som roztvoril svoju náruč čakajúc, koho by som objal. A vieš čo? Nikto ma neprišiel objasť. Ľudia si začali rozdávať darčeky, otvárali ich plní očakávania. Keď už boli všetky otvorené, nescelo som sa obzrieť, či tam snáď nebude aspoň jeden aj pre mňa. Veď ako by si sa cítil ty, keby na tvojich narodeninách boli obdarovaní všetci okrem teba – oslávenca? Vtedy som pochopil, že som nechceny, nepozvaný, a preto som rýchle odišiel. Každý rok sa sviatok mojich narodenín zhoršuje. Ľudia pamätajú len na jedlo, pitie, zábavu, ale na mňa akosi zabúdajú.

Bol by som rád, keby si mi tieto Vianoce dovolil vstúpiť do svojho života. Potešilo by ma, keby si uznal skutočnosť, že pred vyše dvetisíc rokmi som prišiel dobrovoľne na tento svet obetovať svoj život na kríži, aby som ťa zachránil. Dnes, jediné, čo chcem je, aby si tomu veril celým svojím srdcom. Rád sa s tebou o niečo podelím. Keďže ma mnohí nepozvali na svoje párty, budem mať svoju veľkú vlastnú grandióznu oslavu, akú si nikto nevie predstaviť. Stále ešte prebiehajú prípravy. Dnes som poslal mnoho pozvánok a toto je jedna z nich aj pre Teba. Chcem vedieť, či prídeš, aby som ti rezervoval miesto a napíšem tvoje meno zlatými písmenami do veľkej knihy pozvaných. Iba tí zapísaní budú pozvaní na párty. Tí, ktorí neodpovedia na pozvánku, zostanú vonku. Vieš, ako môžeš odpovedať na toto pozvanie? Je to jednoduché, pošli za mňa túto pozvánku všetkým, na ktorých ti záleží. Budem na vás všetkých čakať na tohtoročnej oslave. Uvidíme sa čoskoro! Milujem ťa! Tvoj Ježiš.

Hľadáme informátorov

Redakcia Zamagurských novín hľadá občanov jednotlivých obcí, ktorí by boli ochotní informovať nás o dianí v obci. Prihlásiť sa môžete na telefónnom čísle redakcie, e-mailom alebo korešpondenčnou adresou. Pomôžte nám tvoriť lepšie noviny!

Zamagurské noviny, vydáva Divadlo RAMAGU, o.z. Spišská Stará Ves, ročník I, číslo 9, 10. december 2012, náklad 450 ks, cena výtlačku 1€,

Zamagurské noviny sú zaregistrované Ministerstvom kultúry SR pod registračným číslom EV 4585/12, ISSN 1338-8061, Redakcia: Lukáš Marhefka, Simona Bombarová, Lívia Dermová, Ján Gemza, Marián Marhefka. Externí prispievatelia: Miloslav Cisko, Jana Ovšonková, Jazyková korektúra: Lenka Bombarová,

Kontakty: Divadlo RAMAGU, o.z., Štúrova 446/54, 06101 Spišská Stará Ves, noviny@divadloramagu.sk, www.divadloramagu.sk, tel.: +421 903 991 075, +421 902 257 650. IČO: 42232473, DIČ: 2023 5301 90

Tlač: Tlačiareň Kežmarok, s.r.o.

Nevyžiadané príspevky nehonorujeme a nevraciamy.

Prvé Zamagurské Vianočné trhy

v Spišskej Starej Vsi
22.12.2012 (sobota) od 9:00 do 24:00

DETSKÝ KULTÚRNY PROGRAM:

(16:00 - 17:30)

- DFS Pieniny
- DFS Osturňačik
- ZUŠ pod vedením Františka Kačicu
- Vianočné piesne žiakov ZŠ
- Rodrigue a jeho tanečná škola

HLAVNÝ KULTÚRNY PROGRAM:

(19:00 - 22:00)

- Príhovor primátora, slávnostné otvorenie
- FS Maguranka a FS Frankovčan
- Vianočná dražba
- Dávid Oravec, Rodrigue, Lívia Dermová
- Živá ľudová hudba

HLAVNÝ PARTNER:

SPIŠSKÁ STARÁ VES

PARTNERI:

**Reštaurácia
NOVA**
**GAMEBAR
U BOBKÁ**

Varené víno, vianočný punč, medovina, sladkosti, cigánska pečienka, lokše, umelecké diela, fotomiestnosť, maľovanie karikatúr, vianočné dekorácie, ručne robené výrobky, detský vianočný punč, rozličný vianočný tovar

www.facebook.com/pages/Zamagurské-Vianočné-trhy

MAJERIK | GLOCKO | RAMAGU

VEČNÝ ŽIVOT, VEČNÁ MLADOSŤ

PROSTOREKOSŤ MÔŽE ČLOVEKU PORIADNE SKOMPLIKOVAŤ ŽIVOT.
JAŠ BY VÁM O TOM MOHOL ROZPRÁVAŤ, ALE ŽIAK, TEN UŽ TOHO VEĽA NEPOVIE...

SCENÁR A RÉŽIA: LUKÁŠ MARHEFKA
HRAJÚ: ZDENKO DUDŽÁK, SIMONA BOMBAROVÁ, LÍVIA DERMOVÁ
26.12.2012 - 16:00 - Dom Kultúry Sp. St. Ves (premiéra)
26.12.2012 - 19:00 - Matiašovce - Potok, Kultúrny dom
30.12.2012 - 15:00 - Reľov, Kultúrny dom
02.01.2013 - 18:00 - Veľká Franková, Kultúrny dom
VSTUPNÉ NA VŠETKY PREDSTAVENIA DOBROVOLNÉ!